

๑

เฉมอปรางค์ หรือมะปราง หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่ง ท่าทาง กระฉับกระเฉง แต่งกายด้วยชุดทะมัดทะแมงดูคล่องตัว ยืนอยู่หน้า อาคารผู้โดยสารท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ในเมื่อถือกระเป๋าเดินทางขนาด ย่อมหนึ่งใบ สาวเหนือผิวสีน้ำตาลยืนรอคิวรถแท็กซี่ ขณะเดียวกันก็เหลียว ซ้ายแลขวาดูบรรยากาศรอบตัวด้วยความสนใจใคร่รู้ ฉับพลันดวงตากลม โด่ที่เปี่ยมไปด้วยความดีใจนั้นก็สะดุดเข้ากับป้ายโฆษณาสินค้าขนาดย่อมซึ่ง ตั้งอยู่ไม่ไกลจากจุดที่เธอยืนอยู่นัก โดยมี จักรวาล ซูเปอร์สตาร์หนุ่มสุด หล่อ ขวัญใจสาวน้อยสาวใหญ่ สาวแก่สาวเทียมหัวฟ้าเมืองไทย เป็น พรีเซนเตอร์ เฉมอปรางค์ซายตามองป้ายนั้นอย่างเมื่อหน้าย เพราะไม่ว่าจะ ไปที่ไหนก็เจอแต่ภาพของชายหนุ่มผู้นี้ที่อยู่ทุกหนทุกแห่ง เรียกว่าป้าย โฆษณาของจักรวาลแทรกตัวอยู่แทบทุกตารางนิ้วของประเทศไทยเลย ที่เดียว

‘หน้าตาที่ดี ไม่น่าเป็นเกย์เลย’ เฉมอปรางค์คิดในใจ แล้วบ่นปากใส่ คนในรูปด้วยความหมั่นไส้อย่างไม่มีเหตุผล จากนั้นจึงก้าวเข้าไปในรถ

แท็กซีคันที่วิ่งมาจอดตรงหน้า

“จะให้ไปส่งที่ไหนครับ” โสเฟอร์สูงวัยเอ่ยถาม ขณะมองผู้โดยสารสาวผ่านทางกระจกมองหลัง เมื่อเห็นว่าหญิงสาวเข้ามานั่งในรถเรียบร้อยแล้วแต่ยังไม่ได้ออกจุดหมายปลายทาง

“ไป...เอ๋...” หญิงสาวอีกอึก แล้วรีบก้มหน้าความหะโงะบางอย่างในช่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ด้านข้างกระจาเดินทาง ชั่วจิตใจ เจ้าของมือเรียวย่างคนที่ไม่เคยทำงานหนัก ก็ตั้งกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาคลี่อ่าน แล้วตอบเสียงดังฟังชัดว่า “ไปทองหล่อค่ะ”

ระหว่างทาง หญิงสาวนั่งมองทิวทัศน์นอกรถไปเรื่อยๆ เมื่อเข้าสู่ถนนสุขุมวิท ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นถนนสายธุรกิจสายหนึ่งของกรุงเทพฯ หญิงสาวก็พบว่า ตลอดสองข้างทางเต็มไปด้วยป้ายโฆษณาสินค้านานาชนิดซึ่งจักรวาลเป็นพรินเทออร์ ไม่ว่าจะเป็นที่ผนังด้านนอกของอาคารสูงระฟ้า บนดาดฟ้าของอาคารพาณิชย์ขนาดกลาง บนป้ายจอรถโดยสารประจำทาง บนตัวรถโดยสารประจำทาง หรือแม้กระทั่งบนกระป๋องน้ำอัดลมที่วางอยู่ข้างตัวคนขับรถแท็กซี สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าชูเปอร์สตาร์หนุ่มผู้นี้ได้รับความนิยมสูงมาก

“จักรวาลนี่ดังมากเลยนะหนู ดูลิ หันไปทางไหนก็เจอแต่ป้ายโฆษณาของเขาเต็มไปหมด อย่างนี้คงรับทรัพย์อื้อซ่า หน้าตาก็ดีดี สาวๆ กรีดกันตั้งแต่เด็กยันคนแก่” คนขับรถชวนคุย

“แต่มีข่าวว่าเขาเป็นเกย์นี่” เฉอปรางค์พูดด้วยความหมั่นไส้ผู้ที่ถูกกล่าวถึงขึ้นมาอีกครั้ง

“นั่นสิ ลูกสาวลุงมันก็ร้องท่มร้องไห้ เสียใจอยู่เหมือนกัน มันบอกว่าเสียตายความหล่อ” โสเฟอร์กล่าวถึงบุตรสาววัยรุ่นของตน แล้วหัวเราะเบาๆ

เฉอปรางค์ไม่ชอบสนทนากับคนแปลกหน้าเท่าใดนัก เธอจึงแส้ร้างหยิบนิตยสารกอสซิปบันเทิง ซึ่งเสียบอยู่ในช่องเก็บของหลังเบาะหน้าออก

มาอ่านเพื่อปิดการสนทนา นิ้วเรียวยาวปลายเล็บตัดสั้นสะอาดตาพลิกหน้ากระดาษแต่ละหน้าเพียงผ่านๆ แต่แล้วก็สะดุดตกอยู่ที่คอลัมน์หนึ่ง ซึ่งมีรูปของจักรวาลในสภาพเปลือยกาย นอนกอดก่ายกับผู้ชายร่างกายกำยำอยู่บนเตียงนอน โดยมีอักษรตัวโต สีล้นสะดุดตากำกับไว้เหนือภาพว่า

ภาพหลุด!! จักรวาลนอนเปลือยกับหนุ่มคูซา ในห้องพักโรงแรมหรู หญิงสาวรีบปิดหนังสือหน้านั้นทันที แล้วสลัดศีรษะอย่างแรงเพื่อขับไล่ภาพอันน่าขยะแขยงให้หลุดออกจากหัว จากนั้นเจ้าของใบหน้ารูปไข่จึงหันออกไปมองห้องถนนอันลึบสนวนววยของเมืองหลวง สถานที่ที่เธอตั้งใจจะใช้เป็นที่ซ่อนตัว

นิตยสารกอสซิปบันเทิงฉบับเดียวกันกับที่หญิงสาวอ่านถูกโยนลงบนโต๊ะตรงหน้าจักรวาลอย่างแรง ตามมาด้วยน้ำเสียงกริ้วกราดของเสี่ยสาโรจน์ ผู้บริหารสูงสุดของบริษัท แฮปปี้ เอนเทอร์เทนเมนต์

“มีแต่ข่าวควาๆ ออกมาได้ไม่เว้นแต่ละวัน รู้ไหมว่ามันทำให้บริษัทของฉันเสียหายขนาดไหน!”

ซูเปอร์สตาร์หนุ่มเพียงแคंपรายตามองนิตยสารฉบับนั้นอย่างไม่พอใจนิดหนึ่ง แต่ไม่คิดจะหยิบขึ้นมาอ่าน เพราะเขาได้เห็นภาพข่าวของตัวเองที่นอนเปลือยกอดกับผู้ชายมาก่อนหน้านี้แล้ว ภาพข่าวนี้แพร่ไปทั่วอินเทอร์เน็ตและตามหน้านิตยสารบันเทิงทุกฉบับ

“เด็กอนุบาลยังดูออกเลยว่าเป็นรูปตัดต่อ เสี่ยจะไว้วางใจทำไม”

“จะให้ฉันนั่งนิ่งๆ แล้วยิ้มรับความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างนั้นนะเธอ” เสี่ยสาโรจน์ตะคอกพร้อมกับทุบโต๊ะเสียงดังอย่างโกรธจัด

“ใจเย็นๆ นะคะเสี่ยขา ข่าวเล็กๆ แค่นี้รีซีซีเคลียร์ได้สบายมากคะ แค่เปิดโต๊ะแถลงข่าวนิดหน่อยเรื่องก็จบแล้ว เรื่องแค่นี้จึ๊บๆ ค่ะ” เรื่องฤทธิ์ผู้จัดการร่างชายแต่ใจเป็นหญิงของจักรวาลรีบออกหน้าเสนอตัวเคลียร์ปัญหานี้ ด้วยน้ำเสียงกระตุงกระตุงราวกับหญิงสาวแรกรุ่ง

“ไอ้ฤทธิ์ ฉันเห็นพุดอย่างนี้ทุกทีที่มีเรื่อง แต่ก็ไม่เคยจัดการอะไรได้สักอย่าง”

“ริชชีค่ะ” เรื่องฤทธิ์ส่งสายตาเว้าวอนให้เจ้านายเรียกเธอว่า ‘ริชชี’ แทนชื่อจริงที่ฟังแล้วเป็นชายชาติตรีเสียเหลือเกิน

“ไอ้ฤทธิ์!” ผู้เป็นเจ้านายถลึงตาใส่คนไม่รู้จักลนเทศะ

“ค่ะ ไอ้ฤทธิ์ก็ไอ้ฤทธิ์ค่ะ” เรื่องฤทธิ์ทำหน้าที่ม่อย เสียงอ่อย แล้วก้มหน้าหลบสายตาดุดันของเจ้านาย

หนังสือพิมพ์รายวันอีกฉบับถูกโยนตามมา ชาวหน้าหนึ่งกรอบใหญ่ พาดหัวข่าวตัวโตว่า แฟนคลับสาวปลิดชีพในห้องน้ำโรงเรียนดับอนาค เหตุชูป'ตาร์หนุ่มเป็นเกย์

ข่าวนี้ถือเป็นเรื่องใหม่สำหรับจักรวาล เขาจึงรีบคว้าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นมาอ่านเนื้อข่าว เรื่องฤทธิ์ซึ่งนั่งอยู่ติดกันชะโงกหน้าเข้าไปร่วมอ่านด้วยความตื่นตระหนก

“ว้าย! แม่เจ้า” เรื่องฤทธิ์ร้องเสียงหลง ยกมือขึ้นทาบอก

“ข่าวใหญ่นานนี้แกยงจะแก้ข่าวไหวไหม ไอ้ฤทธิ์” เสี่ยสาโรจน์ ตะคอกถามด้วยน้ำเสียงเครียดจัด

จักรวาลและเรื่องฤทธิ์มองหน้ากันอย่างคาดไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุการณ์รุนแรง เกี่ยวข้องกับความเป็นความตายเช่นนี้

“แค่ข่าวเกย์ก็ปวดประสาทจะตายอยู่แล้ว แล้วยังมีข่าวเด็กนักเรียนฆ่าตัวตายนี่เพิ่มเข้ามาอีก” เสี่ยสาโรจน์เว้นช่วง แล้วระบายลมหายใจหนักๆ ก่อนจะกล่าวต่อว่า “เจ้าของสินค้าทุกรายที่จักรเป็นพรีเซนเตอร์อยู่ ขอยกเลิกสัญญาและเรียกร้องค่าเสียหาย โทษฐานที่จักรทำให้ภาพลักษณ์สินค้าของพวกเขาพังยับเยินจนส่งผลกระทบต่อขาย” พุดจบ เสี่ยสาโรจน์ก็หันไปส่งสัญญาณให้เลขานุการเพิ่มเอกสารที่เตรียมไว้เข้ามาให้คิลปินหนุ่มอ่าน

“นี่คือรายละเอียดค่าเสียหายที่ทางเจ้าของสินค้าทั้งหมดส่งมาให้ค่ะ”

เลขาฯ สาวพูดขณะวางแฟ้มเอกสารลงตรงหน้าซูเปอร์สตาร์หนุ่ม

จักรวาลเมินเอกสารตรงหน้า เรื่องฤทธิ์จึงเป็นฝ่ายหยิบแฟ้มมาเปิดอ่านเสียเอง

“แม่เจ้า! สีสลิปห้าล้าน เราจะทำยังไงกันดีคะเสียขา” เรื่องฤทธิ์ปากคอสั่น พร้อมยกมือขึ้นทาบอกอันเป็นท่าประจำตัว เมื่อเห็นตัวเลขค่าเสียหายที่ถูกรื้อกร้าง

“ไม่ใช่ ‘เรา’ แต่เป็นจักรคนเดียว” เสียสาโรจน์ชี้นิ้วไปที่จักรวาลพร้อมกับจ้องตาชายหนุ่มอย่างชิงช้า

“หมายความว่ายังไงครับ” จักรวาลเอ่ยถามด้วยท่าที่เดียวกัน

“หมายความว่า บริษัทจะไม่มีส่วนร่วมในการรับผิดชอบความเสียหายครั้งนี้ เพราะเป็นเรื่องที่เกิดจากพฤติกรรมส่วนตัวของจักรเอง ทางบริษัทจึงไม่จำเป็นต้องร่วมรับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น” ผู้เป็นเจ้านายกล่าวอย่างเห็นแก่ตัว แน่หนอนว่าในวงการธุรกิจ เรื่องผลประโยชน์ย่อมต้องมาก่อนเสมอ และนักธุรกิจเขี้ยวลากดินอย่างเสียสาโรจน์ ก็ย่อมไม่มีทางยอมเสียเงินจำนวนมหาศาลนี้ไปอย่างเปล่าประโยชน์แน่นอน

“เงินมากมายขนาดนี้ จักรจะหาที่ไหนมาจ่ายล่ะคะเสียขา” เรื่องฤทธิ์พูด พลางควักยามออกมาจากกระเป๋าถือ แล้วสูดอย่างแรงหลายครั้งติดๆ กัน

“เงินแค่นี้ผมมีปัญญาจ่ายครับพี่ฤทธิ์ แต่ในเมื่อผมไม่ได้เป็นอย่างที่ข่าวลง แล้วทำไมผมจะต้องจ่าย ยังไงผมก็ไม่มีทางยอมจ่ายแน่ๆ เจ้าของสินค้าหน้าไหนอยากฟ้องก็เชิญ ผมพร้อมจะสู้” จักรวาลพูดอย่างไม่ยี่หระคนอย่างเขาถ้าทำผิด เขายินดีย่อมรับผิดชอบ แต่หากเรื่องใดที่เขาไม่ผิดก็อย่าได้หวังว่าเขาจะยอมรับ

“มีสัญญาอีกหนึ่งฉบับค่ะ” เลขาฯ สาวคนเดิมเลื่อนเอกสารเรียกรื้อค่าเสียหายของบริษัท แสบปี เอนเทอร์เทนเมนต์ ไปตรงหน้าจักรวาล

ทันทีที่อ่านเอกสารจบ จักรวาลก็โยนแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะอย่าง

จุนเจียว แล้วลูกพรอดขึ้นยืนจ้องหน้าเสี่ยสาโรจน์อย่างระงับอารมณ์ไม่อยู่
“นี่มันอะไรกันครับเสี่ย!”

เรื่องฤทธิ์รับกระตุกชายเลือดเห็ดของซูเปอร์สตาร์หนุ่มเลือดร้อนให้
นั่งลง แต่ก็ไม่เป็นผล

“นี่คือเอกสารยกเลิกสัญญาการเป็นศิลปินของบริษัท พร้อมเรียก
ค่าเสียหายเป็นจำนวนเงินสิบล้านบาทค่ะ” เลขานฯ สาวทำหน้าที่ให้รายละเอียด
อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

เรื่องฤทธิ์หน้าซัดเผือด ทำท่าจะเป็นลมล้มพับเมื่อได้ยินข้อมูล
ดังกล่าว

“คุณไม่ต้องย่ำ ผมอ่านภาษาไทยออก แต่ที่ผมถามนะ ผมอยากรู้
ว่าเสี่ยทำแบบนี้หมายความว่ายังไง” น้ำเสียงแข็งกร้าวของจักรวาลทำให้
เลขานฯ สาวหน้าเจ๋อไปถนัดตา

“เรื่องนี้ริชชีจะจัดการเคลียร์ให้สะอาดหมดจดทุกข่าวทุกกรณีเลย
ค่ะ เสี่ยใจเย็นๆ ก่อนนะคะ อย่าถึงกับยกเลิกสัญญาหรือฟ้องร้องกันเลย
ค่ะ ริชชีขอรับรองนะคะ ส่วนเรื่องเจ้าของสินค้าทั้งหลายแหล่ ริชชีจะไป
ทำความเข้าใจกับทุกรายเองค่ะ” เรื่องฤทธิ์วิ่งวอนจนแทบจะเข้าไปกอดขา
ผู้เป็นนายอยู่ธรรมา

“ฉันจะปั้นคนอื่นขึ้นมาแทนจักร จะได้ไม่ต้องมาสร้างปัญหาให้ฉัน
ต้องปวดหัวทุกวี่วันเหมือนศิลปินหัวแข็งบางคน”

“การจะปั้นใครสักคนให้ดังอย่างจักรไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นะคะ เสี่ยจะ
ต้องเสียเงินอีกตั้งเท่าไร? เสี่ยอย่าเสียเวลาเลยนะคะ ริชชีสัญญาว่าจะ
เคลียร์ข่าวของจักรโดยเร็วที่สุด นะคะเสี่ยขา ให้โอกาสริชชี ให้โอกาสจักร
สักครั้งนะคะ” เรื่องฤทธิ์พยายามเกลี้ยกล่อมเจ้านายสุดชีวิต

เสี่ยสาโรจน์ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ตอบตกลง เพราะเมื่อคิดดู
ดีๆ แล้ว ถึงอย่างไรจักรวาลก็ถือเป็นเส้นเลือดใหญ่ในการสร้างรายได้ให้
บริษัท และการจะปั้นศิลปินคนอื่นให้โด่งดังแบบเขาก็ไม่ใช่เรื่องที่ทำได้

ง่าย ๆ อย่างที่เรื่องฤทธิ์พูดจริงๆ

“ถ้าคิดว่าทำได้ฉันก็จะให้โอกาสสักครั้ง แต่ต้องเคลียร์ให้จบภายในสามวันนะ ถ้าทำไม่ได้ เราก็ไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก” เสี่ยสาโรจน์เดินออกจากห้องทันทีที่พูดจบ โดยมีเลขาฯ สาวสวยเดินตามหลังไปติดๆ

จักรวาลและเรื่องฤทธิ์ออกจากห้องประชุมด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกัน ซูเปอร์สตาร์หนุ่มเดินออกมาด้วยความฉุนเฉียว ที่มีข่าวฉาวของตนออกมาได้ไม่เว้นแต่ละวัน ทั้งข่าวลือที่ว่าเขาเป็นเกย์ และข่าวที่ว่าเขาทำแฟนคลับห้อง ยิ่งคิดจักรวาลก็ยิ่งหงุดหงิด เพราะเขาถูกตีไข่ใส่ลิ้นจนตอนนั้นอย่างว่าแต่ประชาชนจะสับสนในรสนิยมทางเพศของเขาเลย แม้แต่ตัวเขาเองก็สับสน และไม่รู้ว่าสังคมต้องการให้เขาเป็นอะไรกันแน่

ขณะที่เรื่องฤทธิ์เดินออกมาด้วยความหนักใจว่าจะหาทางเคลียร์ปัญหานี้ให้จบภายในสามวันได้อย่างไร แม้จะบอกผู้เป็นนายว่าแค่เปิดโต๊ะแถลงข่าวเรื่องก็จบ แต่ประสบการณ์การทำงานในวงการบันเทิงมานานหลายปีสอนให้เรื่องฤทธิ์รู้ว่า มันไม่ง่ายอย่างที่พูดเลย เพราะตอนนี้เขาไม่มีเหตุผลที่มีน้ำหนักมากพอสำหรับแถลงข่าว ขึ้นออกไปยืนต่อหน้าสื่อมวลชนจำนวนมากทั้งที่ข้อมูลไม่พร้อม ก็เท่ากับเป็นการฆ่าตัวตายดีๆ นี่เอง

ที่หน้าห้องประชุม จักรวาลและเรื่องฤทธิ์ได้พบกับ ชยตร์ นักร้องนักแสดงดาวรุ่ง ซึ่งถือเป็นคู่แข่งหมายเลขหนึ่งของจักรวาล ชยตร์มักหาทางชิงดีชิงเด่นกับจักรวาลอยู่เสมอ ยิ่งขณะนี้เขาได้เลื่อนฐานะมาเป็นลูกรักหมายเลขหนึ่งของเสี่ยสาโรจน์แทนจักรวาลแล้ว จึงยิ่งทำให้เขาพองมากยิ่งขึ้น

“มีเรื่องอะไรเร่งด่วนหรือจักร ถึงได้เข้าบริษัทแต่เช้าอย่างนี้” ชยตร์พูด พลางโอบกบທະครီในมือไปมาแบบจงใจให้จักรวาลเห็น

“นั่นมันบทละครเรื่อง จันทรฆาต นี่!” เรื่องฤทธิ์พูดอย่างรวดเร็ว

พร้อมกับตัวดีมือไปกระซอกบทละครออกจากมือของชยตร์

“เสี่ยสาโรจน์เรียกผมเข้ามารับบทละครเรื่องนี้ไปศึกษานะพี่ฤทธิ์ เสี่ยจะให้ผมเป็นพระเอกเรื่องนี้แทนจักร” ชยตร์กล่าว พร้อมกับก้าวเข้าไป ตบท้ายของจักรวาลอย่างเย้ยหยัน แล้วกระซอกบทละครคืนจากเรื่องฤทธิ์ ด้วยท่าทีกวนอารมณ์อย่างยิ่ง

“ละครเรื่องนี้วางตัวจักรเป็นพระเอกนะ พิสูจน์ไปแล้ว ทำข่าวพีอาร์ ไปแล้วด้วย อยู่ๆ จะมาเปลี่ยนตัวพระเอกกลางอากาศแบบนี้ได้ยังไง” เรื่องฤทธิ์ไวยวายด้วยความไม่พอใจ

“เรื่องนี้พี่ฤทธิ์คงต้องไปถามเสี่ยเอาเองแล้วละ ผมไปก่อนนะครับ ต้องรีบกลับไปศึกษาบท พรุ่งนี้จะเปิดกล้องแล้ว” พุดจบ ชยตร์ก็หันหลัง เดินจากไป แต่ก็ยังมีว้ายยกบทละครขึ้นโปกเพื่อเย้ยหยันจักรวาลเป็นการ ทิ้งท้ายอีกครั้ง

จักรวาลมองตามชยตร์แล้วขบขมแน่นด้วยความคับแค้นใจจน แสบระงับอาการไม่อยู่ ส่วนเรื่องฤทธิ์ก็ดำสรรเสริญชยตร์ตามหลังเสี่ยชุด ใหญ่

แท็กซี่คันที่เฉมปรารังนั่งมาจากสนามบินสุวรรณภูมิจอดเทียบ อยู่หน้าร้าน Sweet Cup Coffee หญิงสาวก้าวลงจากรถแล้วยืนมอง บรรยากาศนอกร้าน โดยมีรอยยิ้มอิ่มใจแต่งแต้มอยู่บนใบหน้าवल สมัย เรียนมหาวิทยาลัย สัมแป้นมักจะเล่าความฝันที่อยากมีร้านกาแฟเล็กๆ ให้ เฉมปรารังฟังอยู่เสมอ แล้ววันนี้เพื่อนรักของเธอก็ก่อร่างสร้างฝันจนเป็น จจริงขึ้นมาจนได้

ร้านกาแฟแห่งนี้เป็นร้านเล็กๆ ซึ่งมีต้นไม้ใหญ่และไม่พุ่มปลูกอยู่ โดยรอบ จึงทำให้บรรยากาศร่มรื่นและน่านั่งทอดอารมณ์เป็นที่สุด เฉม-ปรารังแทบไม่ยากเชื่อสายตาตัวเองเลยว่า ท่ามกลางป่าคอนกรีตที่รกทึบ เช่นนี้ จะมีร้านกาแฟบรรยากาศเป็นธรรมชาติซ่อนตัวอยู่ได้

เฉอปรางค์เดินผ่านรั้วไม้ระแนงสีขาวยาวสะอาดตาซึ่งสูงเพียงแค่อว
เข้าไปในร้านอย่างมาดมั่น หญิงสาวก้าวเท้าไปบนทางเดินที่ปูด้วยแผ่นหิน
สีเหลี่ยมจัตุรัสจนถึงประตูร้าน จากนั้นจึงยกมือเรียวเล็กขึ้นผลักบานประตู
กระจกใสอย่างไม่มีรีรอ แล้วเดินเข้าไปข้างในทันที ดวงตากลมโตโตใสแจ๋ย้ง
กว่าดวงแก้วกวาดมองไปรอบๆ ร้าน พบว่ามีลูกค้านั่งอยู่ตามมุมต่างๆ
อย่างบางตา อาจเป็นเพราะว่าวันนี้เป็นวันธรรมดาและเป็นช่วงเวลาทำงาน
จึงยังมีลูกค้าไม่มากนัก

“มะปราง!” เสียงเล็กๆ ของเจ้าของร้านร้องทักขึ้น

“ยายแป้น!” เฉอปรางค์ตอบกลับด้วยการเรียกชื่อเพื่อนเช่นกัน

“สั้มยะ เรียกแป้นเซยจะตาย” สั้มแป้นท้วงเมื่อถูกเรียกชื่อด้วย
พยางค์หลัง แต่ไหนแต่ไรมา เฉอปรางค์มักจะเรียกเธอว่าแป้นอยู่เสมอ
แม้เจ้าตัวจะขอร้องให้เรียกชื่อเธอเต็มๆ ว่าสั้มแป้น หรือเรียกว่าสั้มคำเดียว
แต่มะปรางก็ยังชินกับการเรียกเธอว่าแป้นอยู่นั่นเอง

“ก็ชื่อแป้นมันเหมาะกับหน้าแป้นๆ ของแกมากกว่านี่นา”

“แกมาได้ยังไง ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณยายจอมเฮี้ยบจะยอม
ปล่อยหลานสาวสุดหวงลงมาจากดอยได้” หญิงสาวหน้าจืด สวมแว่น
สายตากรอบสีชมพู กล่าวกับเพื่อนรักอย่างประหลาดใจ เพราะเป็นที่รู้กันดี
ว่ายายเสาวรสนั้นหวงหลานสาวยิ่งกว่าจงอางหวงไข่ ถึงขนาดกักตัวไว้ให้
เรียนมหาวิทยาลัยในจังหวัดเชียงใหม่ หลังจากเรียนจบก็ยังคงรั้งตัวให้อยู่
ช่วยงานในรีสอร์ทและสวนดอกไม้ส่งออก อันเป็นธุรกิจของครอบครัว
เพื่อที่จะได้อยู่ในสายตาของยายเสาวรสตลอดเวลาอีก

“ฉันหนีออกจากบ้าน จะมาขออยู่กับแกสักพัก”

“หนี? ทำไม่ต้องหนี”

“คุณยายจะบังคับให้ฉันแต่งงาน”

“แต่งงาน!” สั้มแป้นร้องเสียงดังลั่นร้านอีกรอบ จนลูกค้าที่นั่งอยู่
ประปรายหันมามองเป็นตาเดียวกัน

“นี่แกจะเสียงดังทำไม ลูกค้าได้ยินกันทั้งร้านแล้วเห็นไหม” เฉอ-
ปรางค์ส่งสายตาเขี้ยวบิดใส่เพื่อน แล้วรีบลากคนตัวเล็กแต่เสียงดังเข้าไป
นั่งหลบมุมคุยกันที่โต๊ะด้านในสุดของร้าน

เฉอปรางค์เล่าสาเหตุที่ทำให้เธอต้องหนีออกจากบ้านมาหาสัมเป็น
ถึงกรุงเทพฯ ว่า เป็นเพราะยายเสาวรส ผู้เป็นเจ้าของชีวิตของเธอ บังคับให้เธอ
แต่งงานกับชานนท์ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณนายสร้อยสุดา เจ้าของ
รีสอร์ทที่มีพื้นที่ติดกับรีสอร์ทของยายเสาวรส แต่ด้วยความที่เฉอปรางค์
เป็นคนหัวรั้นและมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง จึงไม่มีทางที่เธอจะยอมถูกจับ
คลุมถุงชนง่ายๆ หญิงสาวพยายามทำทุกวิถีทาง แต่ก็ไม่อาจเปลี่ยนใจยาย
เสาวรสได้ เธอจึงจำเป็นต้องหนีออกจากบ้านมา แม้ว่าการหนีปัญหาจะ
ไม่ใช่ทางออกที่ดีนัก แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้อีกแล้ว

ครั้งนี้ถือเป็นครั้งแรกที่เฉอปรางค์ซัดใจผู้เป็นยาย แม่ของเธอเสีย
ชีวิตตั้งแต่ตอนที่เธอยังอายุไม่ถึงสามเดือน ส่วนพ่อนั้นพอจะรู้อะไรบ้างยังมี
ชีวิตอยู่ แต่ก็ไม่มีใครยอมปริปากบอกว่าท่านเป็นใคร และอยู่ที่ไหน
เสาหลักในชีวิตของเธอจึงมีเพียงยายเสาวรส ที่เลี้ยงดูเธอมาด้วยความรัก
หวงความรักที่เกินพอดีนั้น เปรียบเสมือนกรงเหล็กอันแน่นหนาที่กักขังเธอ
ไว้จนไร้อิสรภาพ ไม่ว่าจะป็นอิสรภาพทางกายหรือทางความคิด

ยายเสาวรสให้เหตุผลในการจัดหาคู่ครองให้แก่หลานสาวในครั้งนี้
ว่า เป็นเพราะไม่อยากให้เฉอปรางค์เลือกคู่ครองผิดจนต้องคิดจนตัวตาย
เหมือนลินี ผู้เป็นมารดา หญิงสาวไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับบุพการีของตนเท่าใด
นัก เพราะทุกครั้งก็ตามถึงท่านทั้งสองก็จะถูกยายเสาวรสดูอยู่รั้วไป

นอกจากยายเสาวรสแล้ว เฉอปรางค์ยังมีป้าวิลาวัลย์และลุงมานพ
ที่คอยทะนุถนอมดูแลเธอเสมือนลูกสาวในไส้ ลุงกับป้ารักและเป็นห่วง
เฉอปรางค์ยิ่งกว่าภาคิน หรือเกลือ บุตรชายแท้ๆ ของตนเสียอีก แต่
ภาคินก็ไม่ได้น้อยใจแต่อย่างใด เพราะตัวเขาเองก็ทั้งรักทั้งสงสารน้องสาว
กำพร้าคนนี้อยู่เต็มหัวใจเช่นกัน

“เกาหนีมาอยู่กับฉันแบบนี้ ยายแกไม่ตามมาอาละวาดเธอ” ส้มเป็น
ถามอย่างหวาดหวั่น

“ก็อย่าให้ยายรู้ว่าฉันอยู่ที่นี่”

“ยายแก่นะเข้าขั้นผู้มีอิทธิพลแห่งเมืองเหนือเลยนะ การตามหา
หลานสาวคงไม่ใช่เรื่องยากหรอก ฉันว่าอีกไม่นานยายแกคงได้ตามมาถล่ม
ร้านฉันและแน่ๆ” ส้มเป็นทำท่าสยอง เมื่อนึกถึงภาพวันที่ยายเสาวรสะจะ
ตามมาเจอเฉอปรางค์ที่ร้านของเธอ

๒

จักรวาลขับรถพุ่งทะยานออกจากบริษัท แสบปี เอนเทอร์เทนเมนต์ ด้วยความเร็วสูง จนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าบริษัทเปิดรั้วกันให้แทบไม่ทัน

“ว้าย!” เรื่องฤทธิ์ร็องวีตว้ายพลางกระชับมือเข้ากับเข็มขัดนิรภัย อย่างเหนียวแน่นยิ่งกว่าตีนตุ๊กแก

“ถ้าผมจับไอ้คนที่ตัดต่อภาพผมไปโพสต์ในอินเทอร์เน็ตได้นะที่ฤทธิ์มันตายแน่” จักรวาลกล่าวอย่างเคียดแค้น มือหนาทั้งสองข้างกำพวงมาลัยรถไว้แน่น จนเส้นเลือดที่หลังมือปูดโปนจนเห็นได้ชัด

“พี่ว่าเราสองคนจะตายก่อนไอ้หมอนั้นนะ ถ้าจักรยังขับรถปาดซ้ายปาดขวาอยู่อย่างนี้” เรื่องฤทธิ์ค่อนข้างอด

“ก็ผมโมโหนี่พี่ แล้วยังจะไอ้ชยตร์นั้นอีกคน ผมอยากจะชกหน้ามันสักทีจริงๆ” ซูเปอร์สตาร์หนุ่มกล่าวด้วยอารมณ์เดือดดาลเต็มพิกัด เมื่อนึกถึงใบหน้าียวนกวนอารมณ์ของพระเอกคู่แข่งคนสำคัญ จนลืมหิวเหี้ยบั่นแรงจนมิด ส่งผลให้คนที่นั่งข้างๆ ผงะหงายหลัง คีระชะกระแทก

เข้ากับเบาะอย่างแรง

“ว้าย! ขับดีๆ สิจักร” เรื่องฤทธิ์ก็รีดรีดล้อรถอีกครึ่ง

“พี่ฤทธิ์ก็นั่งดีๆ สิครับ”

“จักรใจเย็นๆ นะ เรื่องนี้พี่จะหาทางเคลียร์ให้เอง” เรื่องฤทธิ์พูดไป ทั้งที่ตัวเองก็ยังมีดบาด้านอยู่

“จะให้เย็นได้ยังไงครับ ในเมื่อเรื่องมันวุ่นวายอยู่แบบนี้” จักรवालสวนกลับทันควัน

“นี่ถ้าจักรมีแฟนเป็นผู้หญิงสักคน เรื่องมันก็คงจะจบได้ไม่ยาก แต่ตอนนี้จักรเองก็ยังไม่ม่แฟนเป็นตัวเป็นตนสักคน ได้แต่ดวงคนไหนทีคนนี้ที่ เปลี่ยนคู่คงบ่อยยิ่งกว่าเปลี่ยนถุงเท้า คนก็เลยมองว่าจักรคบผู้หญิงเพื่อบังหน้ายังไม่ล่ะ” ผู้จัดการส่วนตัวร่างอวบพูดพร่ำไปเรื่อยเปื่อย

“ผู้หญิงนะง่าย แต่ผู้หญิงที่จะมาเป็นแม่ของลูกผมนะหายากแล้วอีกอย่าง ผมยังไม่คิดจะผูกมัดตัวเองกับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น อยู่อย่างนี้ก็สบายดีอยู่แล้ว”

“พี่รู้ว่าจักรยังรักอิสระ ยังหวงความโสด พี่ก็แค่คิดเล่นๆ ว่าปัญหา มันคงจบง่ายขึ้นถ้าจักรมีแฟนเป็นผู้หญิงสักคน” ฉับพลันผู้พูดก็ทำตาลูกวาว คล้ายกับคิดแผนการอะไรบางอย่างขึ้นได้ จากนั้นจึงพูดต่อด้วยแววตามาดม่นว่า “พี่จะหาแฟนให้จักรเอง พวกนักข่าวมันจะได้เลิกตีข่าวว่าจักรเป็นเกย์สักที”

“เฮ้ย! จะบ้าหรือพี่ฤทธิ์” คนที่กำลังขับรถร้องลั่น

“แบบนี้แหละเวิร์กสุดๆ แล้ว” เรื่องฤทธิ์ยกสองมือขึ้นประสานบริเวณหน้าอก แล้วแสดงอาการกระหึ่มขี้มย่อง ปลายปลี้มกับความคิดของตัวเอง

“ผมไม่เอาด้วยหรอก” จักรवालค้ำหน้าชนฝา

“จักรฟังพี่นะ ตอนนี้จะแสบแรงมาก ว่าแฟนคลับส่วนใหญ่รับไม่ได้ที่จักรมีแฟนเป็นผู้ชาย แต่ถ้าจักรมีแฟนเป็นผู้หญิง พี่ว่าอะไรๆ ก็

น่าจะดีขึ้นนะ” เรื่องฤทธิ์ตาเป็นประกาย รวากับมันใจหนักหนาว่าแผนการของตัวเองต้องได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์

“ไม่ว่าผมจะมีแฟนเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แฟนคลับก็ไม่ปลื้มทั้งนั้นแหละครับ” ซูเปอร์สตาร์หนุ่มทำหน้าที่เชิง

“ตอนนี้เราต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้ากันก่อน และที่เร่งด่วนที่สุดก็คือข่าวเกย์ของจักร พี่ว่าถ้าเราหาผู้หญิงสักคนมารับบทเป็นแฟนจักรก็น่าจะโอเค” เรื่องฤทธิ์บอก

“ไม่มีทางหรอกพี่ ขนาดตอนนี้มีข่าวว่าผมคบกับปิ่น ทุกคนยังพร้อมใจกันเชื่อว่าผมไปนอนกับผู้ชายมาจริงๆ” จักรวาลเอ่ยถึงปิ่นปัทม นางเอกสาวดาวรุ่งที่กำลังมีผลงานละครคู่กับเขาอยู่ในขณะนี้

“อื้อย...ข่าวซุบซิบกับยายปิ่นนะ ชาวบ้านชาวช่องเขารู้ทันกันหมดแล้วว่าเป็นแผนโปรโมตละคร ไม่มีใครเขาเชื่อหรือกว่าจักรกับยายปิ่นจะคบกันจริงๆ รายนั้นก็ไช่ย่อยชะที่ไหน ขนาดมีข่าวกับจักร ก็ยังอุตสาหะมีข่าวมาที่ว่าหล่อนคงใครต่อใครไปทำอะไรต่อมิอะไรกันที่คอนโดฯ ของหล่อนได้เลย” เรื่องฤทธิ์จิบปากจิบคอดพูด

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะทำยังไง” ชายหนุ่มกระแทกเสียงอย่างไม่สบายอารมณ์

“พี่เป็นผู้จัดการส่วนตัวของจักร เรื่องนี้ปล่อยให้ปิ่นเป็นหน้าที่ของพี่เองโอเค”

เรื่องฤทธิ์ส่งสายตาบึ้งบึ้งให้จักรวาลแล้วยิ้มทำใจดีสู้เสือ ทั้งที่ลึกๆ แล้วเขาก็กังวลอยู่ไม่น้อยว่าจะไปหาหญิงสาวจากที่ไหนมารับบทเป็นแฟนของซูเปอร์สตาร์หนุ่มเพื่อแกล้งข่าวตบตาสื่อมวลชน และเจ้าของสินค้าทั้งหลายที่กำลังพากันปลดซูเปอร์สตาร์หนุ่มออกจากการเป็นพรีเซนเตอร์สินค้า การจ้างผู้หญิงสักคนมาทำงานนี้ไม่ใช่เรื่องยาก แต่การหาคนที่ไวใจได้ และพร้อมจะเก็บเรื่องราวทั้งหมดไว้เป็นความลับสุดยอดนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แค่คิดเรื่องฤทธิ์ก็เริ่มปวดหัวขึ้นมาเสียแล้ว

“จักรเลียวเข้าซอยนี้ทำไม กองถ่ายไม่ได้ยู่ในนี้ละ” เรื่องฤทธิ์ท้วง
 “วันนี้ผมไม่มีอารมณ์ถ่ายละคร อีกร่าง นักข่าวคงไปดักกรออยู่ที
 โน่นเป็นโขงแล้วละ ตอนนีผผยังไม่อยากตอบคำถามอะไรทั้งนั้น”
 จักรวาลกล่าวอย่างเมื่อหน้าย

“อย่าเกรสิ จักรไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะ”

“ผมขอวันหนึ่งก็แล้วกัน พี่ฤทธิ์ช่วยโทร. ไปบอกที่กองให้หน่อยว่าผม
 ป่วยหรือเป็นอะไรก็ได้ วันนี้ไปถ่ายไม่ได้”

“จักรก็อย่างนี้ทุกที” เรื่องฤทธิ์บ่นอุบอิบ แต่ก็ยอมหยิบโทรศัพท์มือถือ
 ออกมาโทร. หาผู้จัดการกองถ่ายตามที่ชายหนุ่มร้องขอ

จักรวาลจอดรถไว้ข้างรั้วไม้ระแนงสีขาของร้าน Sweet Cup
 Coffee ซึ่งอยู่ห่างจากปากซอยไม่มากนัก แล้วก้าวลงจากรถพร้อมกับ
 ผู้จัดการส่วนตัว

“ร้านนี้บรรยากาศดีจัง จักรเคยมาแล้วเหอ” เรื่องฤทธิ์ถามพลาง
 กวาดตามองไปทั่วบริเวณ แล้วยิ้มพอใจกับบรรยากาศร่มรื่นรอบตัว

“ไม่เคยหรอกรับ แต่เมื่อกี้ผมเห็นป้ายชื่อร้านที่หน้าปากซอย เลย
 ลองเลียวเข้ามา ผมอยากอยู่เจียบๆ ลักพัก ร้านนี้อยู่ในซอย คนคงจะ
 ไม่เยอะ” กล่าวจบ จักรวาลก็เดินนำเรื่องฤทธิ์เข้าไปในร้าน ชายหนุ่ม
 กวาดตาสารวจไปทั่วบริเวณ ซึ่งก็มีลูกค้านั่งอยู่บางตาสมใจ ซูเปอร์สตาร์
 หนุ่มเลือกที่นั่งในมุมลับตาคนและเป็นส่วนตัวมากที่สุด

สัมผัสเห็นลูกค้านั่งสองคนเข้ามาในร้าน จึงรีบผละจากเฉอปรารค์
 ออกไปต้อนรับทันที

“สวัสดิคะ รับอะไรคะ” เจ้าของร้านยื่นเมนูให้ลูกค้านั่ง แต่แล้วก็ต้อง
 ตกตะลึง ตาโต อ้าปากค้าง ตัวแข็งทื่อ เมื่อเห็นว่าลูกค้านั่งตรงหน้าคือ
 จักรวาล ซูเปอร์สตาร์อันดับหนึ่งของเมืองไทย

“ยายหน้าจิต!” เรื่องฤทธิ์ตะเบ็งเสียงลั่นร้าน ทำให้สัมผัสตกใจ
 สะดุ้งสุดตัว มือไม้อ่อนจนผลอปล่อยเมนูร่วงลงพื้น

เฉอปรางค์รีบปราดเข้าไปหาเพื่อนทันทีที่ได้ยินเสียงเอ็ดตะโร

“เกิดอะไรขึ้น” เฉอปรางค์ถามเสียงแข็ง เตรียมปกป้องเพื่อนรักดังเช่นสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย ด้วยความที่สัมพันธ์กันเป็นหญิงสาวหัวอ่อนและเรียบร้อยเกินควร จึงทำให้เฉอปรางค์ต้องออกหน้าปกป้องอยู่เสมอ

“ไม่มีอะไรหรอก” สัมแป้นตอบเสียงสั้น

“นี่มันอะไรกันคะ ทำไมต้องขึ้นเสียงกันอย่างไรรึมารยาทแบบนี้ไม่ทราบ เพื่อนฉันทำอะไรพวกคุณอย่างนั้นหรือ ถ้าไม่พอใจก็เชิญออกไปนั่งที่ร้านอื่น ร้านเราไม่ต้อนรับลูกค้านิสัยอันธพาลแบบนี้” เฉอปรางค์ถลึงตาถามกะเทยชาวอวบที่นั่งงยหน้าจ้องเธอตาไม่กะพริบ หญิงสาวมองตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน ขณะเดียวกันก็มีสายตาไม่สบอารมณ์ของจักรวาลมองมาที่เฉอปรางค์อีกทอดหนึ่งด้วย

เฉอปรางค์เคยชินกับการควบคุมคนงานจำนวนมากในรีสอร์ตและสวนดอกไม้ส่งออกของครอบครัวอยู่แล้ว ดังนั้นเธอจึงไม่กลัวกะเทยร่างใหญ่และชายหนุ่มตัวโตตรงหน้าแม้แต่น้อย มีหน้าซ้ำในใจของเฉอปรางค์ยังนึกค่อนข้างอดว่าสองคนนี่คงจะเป็นคู่ชากันอีกต่างหาก

“ตกลงมีเรื่องอะไรกันคะ อย่าคิดว่าเป็นซูเปอร์สตาร์แล้วจะมาทำตัวกร่างกับชาวบ้านแบบนี้ได้นะ” เฉอปรางค์ทวงถามคำตอบ พลังปรายตามองไปทางจักรวาลอย่างเหยียดหยัน

จักรวาลมองหน้าเฉอปรางค์สลับกับเรื่องฤทธิ์ด้วยความหงุดหงิด เขาตั้งใจจะหาร้านเจียบๆ เพื่อนั่งสงบสติอารมณ์ แต่กลับต้องมาเจอเรื่องที่ทำให้อารมณ์ขุ่นมากกว่าเดิม ในที่สุดซูเปอร์สตาร์หนุ่มก็ตัดสินใจลุกพรูดขึ้น แล้วพยายามแทรกตัวผ่านเฉอปรางค์ซึ่งยืนขวางทางออกอยู่ ทว่าหญิงสาวกลับใช้ฝ่ามือยันแผงอกของเขาเอาไว้

“คุณยังไม่ไปไม่ได้ จนกว่าจะตอบคำถามฉัน” เฉอปรางค์พูดเสียงกระด้าง

จักรวาลก้มลงมองฝ่ามือของหญิงสาวที่ประทับอยู่บริเวณอกข้าง

ซ้ายของตน แล้วออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงกตตำว่า “เอามือของคุณออกไปเดี๋ยวนี้”

เรื่องฤทธิ์เห็นท่าไม่ดีจึงรีบกระซอกมือเฉอปรางค์ออกจากหน้าอกของจักรวาล แล้วบอกชายหนุ่มเบาๆ ว่า “จักรออย่าเพิ่งโมโหนะ เดี่ยวพี่จัดการยายสองคนนี่เอง”

เมื่อพูดกับซูเปอร์สตาร์หนุ่มจบ ผู้จัดการส่วนตัวร่างอวบก็หันไปตะเบ็งเสียงใส่สองสาวว่า “ยายมะปราง! ยายหน้าจืด! เธอสองคนจำฉันไม่ได้หรออะ”

เฉอปรางค์และส้มแป้นจ้องหน้าเรื่องฤทธิ์เซมิ่ง ทั้งคู่พยายามทบทวนความจำอยู่ชั่ววูตใจ แล้วก็ประสานเสียงร้องออกมาว่า

“พี่ฤทธิ์!”

“ริชชียะ” เรื่องฤทธิ์สะบัดหน้าพริตเมื่อถูกเรียกด้วยชื่อเดิมซึ่งเจ้าตัวไม่ปรารถนาจะได้ยิน มีเพียงจักรวาลคนเดียวเท่านั้นที่เขายอมให้เรียกชื่อนี้

“คะ พี่ริชชี” ส้มแป้นยิ้มหน้าบานด้วยความยินดีที่ได้พบเพื่อนรุ่นพี่อีกครั้ง หลังจากที่ไม่ได้เจอกันมานานหลายปี

“เธอสองคนจำฉันไม่ได้จริงๆ เหรอ” เรื่องฤทธิ์ถามซ้ำ

“ก็เมื่อก่อนพี่ริชชีไม่ได้เป็นแบบนี้คะ” มะปรางกล่าว พलगมองสำรวจไปทั่วเรือนร่างของเพื่อนรุ่นพี่ซึ่งผิตแผกไปจากอดีตมาก เมื่อก่อนเรื่องฤทธิ์เก็บกิริยาจนคนอื่นดูแทบไม่ออกว่าเขาเป็นพวกเบียงเบนทางเพศจะมีก็แต่เพื่อนสนิทไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ แต่ปัจจุบันเรื่องฤทธิ์เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงเสียเต็มที่ ไม่ว่าจะป็นเสื้อผ้า หน้า ผม ทุกอย่างจัดเต็ม

“ฉันสวยขึ้นใช่ใหม่มะ” เรื่องฤทธิ์กล่าว พलगเซิตหน้าอย่างน่าหมั่นไส้

“ใช่คะ สวยจนส้มจำไม่ได้เลย” ส้มแป้นกล่าวล่ำทับ

“ยายหน้าจืด ต่อไปนี้ให้เรียกฉันว่าริชชีนะยะ”

“พี่ก็อย่าเรียกส้มว่ายายหน้าจืดสิคะ” ส้มแป้นสวบกกลับเบาๆ

“แล้วเมื่อกี้นี้พี่รัชชี่ทวาดยายแบ่นทำไมคะ” มะปรางยังไม่หาย
แคลงใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู

“ฉันดีใจที่เจอยายส้มแบ่น เลยเพลอเรียกเสียงดังไปหน่อย แล้ว
ยายนี้ก็เป็นตกใจชะโอเวอร์เชียว”

จักรวาลซึ่งยืนมองสถานการณ์อยู่นานเริ่มทนไม่ไหว จึงพูดเสียง
หัวงกับเรื่องฤทธิ์ว่า “เชิญที่คุยกับเพื่อนเก่าตามสบายนะครับ” พูดจบชาย
หนุ่มก็เบียดตัวออกจากโต๊ะ แต่ด้วยมุมที่คับแคบ จึงทำให้ไหล่หนาของเขา
กระทบกับไหล่บอบบางของเฉอปรางค์ที่ยืนขวางทางออกอยู่ จนคนถูกชน
เกือบจะล้ม

จักรวาลรู้ตัวว่าชนเฉอปรางค์เข้าอย่างจัง แต่เนื่องจากว่าเขาในเวลานี้
กำลังอารมณ์คุกรุ่นจากเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นตลอดทั้งวัน ชายหนุ่มจึง
จงใจไม่กล่าวขอโทษอีกฝ่าย ซึ่งผิดจากนิสัยปกติของเขา ที่แม้จะเป็นคน
ใจร้อนวู่วาม แต่ก็ไม่ใช่อันธพาล

“เตี้ยวก่อน” เฉอปรางค์เอ่ยรั้งคุกรุ่นไว้ด้วยน้ำเสียงกร้าว พร้อม
กับตัวดมือเรียวไปคว้าข้อมือหนาของเขาเอาไว้

“อะไรของคุณ” จักรวาลชะงัก แล้วหันกลับมาองหน้าเฉอปรางค์
อย่างหงุดหงิด

“เดินชนผู้หญิงจนเกือบล้ม ไม่คิดจะขอโทษสักคำรีไร หรือคิดว่า
ตัวเองเป็นชูเปอร์สตาร์ เป็นดาราดัง เลยไม่ต้องเห็นหัวคนอื่นนั่นนลิ”
หญิงสาวต่อว่า พร้อมกับเงยหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่มร่างสูงอย่างเอาเรื่อง

“ถ้าเป็นคนอื่นผมจะขอโทษ แต่กับผู้หญิงปากจัด ไรมารยาทอย่าง
คุณ คงไม่จำเป็นต้องพูด” คนอย่างจักรวาลไม่ชอบให้ใครมาออกคำสั่ง ยิ่ง
ออกคำสั่ง เขาก็ยิ่งจะทำในสิ่งตรงกันข้าม

“เอ๊ะ! หรือว่าต้องเป็นผู้ชาย หนุ่มๆ หล่อๆ ล่ำๆ กล้ามเป็นมัดๆ
คุณถึงจะยอมขอโทษแต่โดยดี” เฉอปรางค์พูดจาเสียดสี เพราะเชื่อตาม
ข่าวว่าชูเปอร์สตาร์หนุ่มเป็นเกย์จริงๆ

จักรวาลโกรธมากที่ถูกห้ามความเป็นลูกผู้ชายซึ่งๆ หน้า เขาจึงสะบัดแขนออกจากการเหนี่ยวรั้งของเฉอปรางค์อย่างแรงจนหญิงสาวรู้สึกเจ็บที่ข้อมือ จากนั้นจักรวาลก็ก้าวเข้าไปประชิดตัวเฉอปรางค์ แล้วใช้สองมือบีบต้นแขนทั้งสองข้างของหญิงสาวเอาไว้แน่น

“ผมไม่ได้เป็นอย่างที่คุณหรือใครๆ กำลังพยายามยึดเยียดให้ผมเป็น ครั้นนี้ผมจะยกโทษให้ แต่ครั้งหน้า ถ้าคุณสบประมาทผมอย่างนี้อีก คุณเจอดีแน่” จักรวาลกัดฟันพูด

“ปล่อยฉันนะ ไอ้จักรยานซอมซ่อ”

“ผมชื่อจักรวาล!” ซูเปอร์สตาร์หนุ่มกัดฟันบอก

“ฉันจะเรียก ‘จักรยาน’ มีอะไรไหม ไอ้จักรยานโบราณ ไอ้จักรยานไม่มีกระดิ่ง ไอ้จักรยานขึ้นสนิม”

“ยายผู้หญิงปากจัด” จักรวาลไม่รู้จะโต้กลับอย่างไรดี เพราะไม่เคยมีเรื่องกับผู้หญิงมาก่อน

เรื่องฤทธิ์สังเกตเห็นว่าลูกค้าภายในร้านเริ่มหันมามองและซุบซิบกัน บางคนก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายภาพจักรวาล เขาจึงรีบดึงตัวซูเปอร์สตาร์หนุ่มให้นั่งลงที่โต๊ะเดิม ขณะที่ส้อมแป้นก็ดึงตัวเฉอปรางค์ให้นั่งลงที่ฝั่งตรงกันข้าม แม้จะถูกจับแยกกันแล้ว ทว่าคู่กรณีทั้งสองก็ยังมิวายส่งสายตาอาฆาตให้แก่กันแบบไม่มีใครยอมใครอยู่นั่นเอง

“คนกันเองทั้งนั้น อย่ามีเรื่องกันเลยนะ” เรื่องฤทธิ์พยายามไกลเกลี่ยเฉอปรางค์กำลังจะอ้าปากเถียง แต่ก็ถูกเพื่อนรุ่นพี่ตักคอเอาไว้เสียก่อน

“ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้นยายมะปราง ฤทธิ์มากไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะยะหล่อน”

“ไม่พูดก็ได้...ก็ได้...ก็ได้ค่ะ!” เฉอปรางค์กระแทกเสียง พูดซ้ำคำราวกับเด็กหญิงเอาแต่ใจ

“เธอสองคนคงรู้จักกันดีอยู่แล้วใช่ไหม ฉันคงไม่ต้องแนะนำ” เมื่อ

พูดกับสองสาวจบ เรื่องฤทธิ์ก็หันไปพูดกับจักรวาลต่อว่า “ยายแวนหน้าจิตนี่ชื่อส้มแป้น ส่วนยายคนนี่ชื่อมะปรางชาวิน เป็นรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัยเดียวกับพี่”

“มะปรางเฉยๆ ก็พอค่ะพี่ฤทธิ์ ไม่ต้องมีชาวินมาต่อท้ายหรือค่ะ”

“ริชชียะ บอกว่าให้เรียกฉันว่าริชชี” เรื่องฤทธิ์ค่อนข้างขบขันใส่รุ่นน้อง

“พี่ริชชีก็เรียกมะปรางว่ามะปรางเฉยๆ ลีคะ” รุ่นน้องสาวหัวรั้น ไม่ยอมลดทราวดอก

“ตอนนี่คุณน้องก็กำลังจะวินคุณพี่อยู่เห็นๆ แล้วจะไม่ให้เรียกว่ายายมะปรางชาวินได้ยังไงละ”

“ผมกลับก่อนนะพี่ฤทธิ์” ซุปเปอร์สตาร์หนุ่มเจ้าอารมณ์โพล่งออกมากลางวง แล้วลุกพรวดออกไปอย่างไม่สนใจใครทั้งสิ้น แม้ว่าผู้จัดการส่วนตัวของเขาจะพยายามร้องเรียก แต่ร่างสูงก็ยังคงเดินลือออกไปนอกร้าน อย่างไม่แยแส

เรื่องฤทธิ์จำใจต้องวิ่งตามจักรวาลออกไป แต่ก่อนที่ร่างขาวอบจะพ้นประตูร้าน เขาก็หันกลับมามองสองสาวอีกครั้ง พลังคิดในใจว่า ‘ฉันเจอคนที่จะเป็นแฟนจักรแล้ว’

เมื่อออกจากร้าน Sweet Cup Coffee จักรวาลก็ขับรถกลับบ้านทันที เพราะคิดว่าคงไม่มีที่ไหนจะสงบสุขได้เท่ากับบ้านอีกแล้ว ชายหนุ่มก้าวเข้าไปในห้องรับแขกของบ้านสองชั้นหลังใหญ่ แล้วทิ้งตัวลงบนโซฟาหนานุ่มด้วยความเซ็ง เรื่องฤทธิ์เดินเลยเข้าไปในห้องครัว และกลับออกมาพร้อมกับน้ำแร่เย็นเฉียบสำหรับซุปเปอร์สตาร์หนุ่มหนึ่งขวด และน้ำส้มคั้นสำหรับตัวเองหนึ่งแก้ว

“ดื่มน้ำก่อนนะจักร อารมณ์จะได้เย็นลง” เรื่องฤทธิ์พูดพลงส่งขวดน้ำแร่ให้จักรวาล จากนั้นก็ยกแก้วน้ำส้มคั้นขึ้นจดริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีชมพูหวานของตัวเอง แล้วทำสีหน้าชื่นใจสุดขีด

“นี่พี่ฤทธิ์ยังจะอารมณ์ดีได้อยู่อีกหรือครับ” เจ้าของบ้านเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด เพราะตลอดทั้งเช้าที่ผ่านมาแต่เรื่องชวนปวดหัว โดยเฉพาะข่าวนักเรียนหญิงฆ่าตัวตายอันมีสาเหตุมาจากข่าวเกย์ของเธอ

“แล้วจักรจะเครียดไปทำไม พี่บอกแล้วว่าเรื่องนี้พี่จัดการได้ เชื่อมือพี่สิ” เรื่องฤทธิ์ขยับตาซ้ายให้จักรวาลอย่างสบายอารมณ์

“เรื่องอื่นผมไม่สนหรอก แต่เรื่องนี้นักเรียนหญิงคนนั้นฆ่าตัวตายมันเป็นเพราะข่าวของผม” จักรวาลทำข้อคอกทั้งสองข้างลงบนหน้าขาของตัวเอง แล้วก้มหน้ากุมศีรษะด้วยความรู้สึกผิด ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ความผิดของเขา

เรื่องฤทธิ์ขยับเข้าไปนั่งที่โซฟาตัวเดียวกับจักรวาล แล้วยกมือขึ้นบีบเบาๆ ฆ่าชายนุ่มเบาๆ เพื่อผ่อนคลายประโลม ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ทำงานร่วมกัน จักรวาลเป็นมากกว่าเพื่อนร่วมงาน ซูเปอร์สตาร์หนุ่มผู้นี้เปรียบเสมือนน้องชายของเขาคนหนึ่ง

“จักรอยากคิดมากสิ ยังไงเด็กคนนั้นก็ตายไปแล้ว ไม่ว่าจะเสียใจแค่ไหน ก็ไม่มีทางที่เขาจะฟื้นขึ้นมาได้ แต่ถ้าจักรไม่สบายใจ เต็มที่พาจักรไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาก็แล้วกันนะ”

จักรวาลนิ่งไป ดังนั้นเรื่องฤทธิ์จึงเปลี่ยนไปพูดเรื่องที่เขาเก็บไว้ในใจตั้งแต่ออกจากร้านกาแฟของลิ้มแป้น

“พี่หาผู้หญิงที่จะมาแกล้งข่าวเป็นแฟนจักรได้แล้วนะ”

“พี่ฤทธิ์จะทำอย่างนั้นจริงๆ หรือครับ ผมว่าอย่าดีกว่า ผมไม่อยากหลอกลวงประชาชน” ซูเปอร์สตาร์หนุ่มคัดค้าน

“ถ้าไม่ทำอย่างที่พี่บอกแล้วจักรมีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้ไหมล่ะ ต่อให้จักรตะโกนบอกความจริงป่าวๆ ยังไงก็ไม่มีใครเชื่อหรอก ว่าจักรไม่ได้ไปแก้ผ้านอนกอดกับผู้ชาย ไอ้คนทำมันก็เก่งแะนะ ทำรูปซะเนียนอย่างกับรูปจริงนั่นะ”

“พี่ฤทธิ์เลิกพูดถึงเรื่องรูปอุบาทว์นั้นสักทีได้ไหม” ซูเปอร์สตาร์หนุ่ม

กล่าวเสียงท้วน แล้วเดินหนีเข้าไปในสวนหย่อมหน้าบ้าน ภาพที่ผู้จัดการ ส่วนตัวของเขาพูดถึงนั้น เป็นภาพที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่งชายแห้วร้อย เปอร์เซ็นต์อย่างจักรวาลไม่อาจรับได้ ยิ่งเรื่องฤทธิ์กล่าวย่ำในเวลาที่เขา อยากรีลิม ก็ยิ่งทำให้อุณภูมิความโกรธของเขาพุ่งสูงขึ้นจนยากที่จะ ควบคุม

เรื่องฤทธิ์เดินตามจักรวาลออกมาติดๆ แต่ก็เลือกที่จะทิ้งจิ้งหะไว้ พักใหญ่ เพื่อให้สายลมเย็นยามบ่ายช่วยพัดพาความร้อนรุ่มออกจากอก ของชูเปอร์สตาร์หนุ่มเสียก่อน แล้วค่อยเปิดประเด็นสนทนาว่า “จักรเชื่อที่ เถอะนะ ว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุด”

“ผมว่าการหลอกลวงไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาคำที่ดี มันจะทำให้ทุกอย่างแยลง มากกว่า” จักรวาลลำบากใจ

“เราก็ไม่ได้หลอกลวงประชาชนมากมายนี่นา ก็แค่บอกว่าผู้หญิง คนนั้นเป็นแฟนจักร พอข่าวเกย์ของจักรเจียบ เราก็บอกประชาชนและ แฟนคลับว่าจักรเลิกกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ดาราสมัยนี้รักกันง่ายหน่ายกัน เร็ว ประชาชนไม่ติดใจอะไรมากหรอก”

“ถึงยังไงผมก็ไม่สบายใจที่จะทำอย่างนี้อยู่ดี”

“เชื่อที่นะจักร เราไม่มีทางเลือก เราต้องสู้ เพื่อผู้ศักดิ์ศรีกลับคืนมา ให้ได้ ถ้าเราไม่ทำแบบนี้ เจ้าของสินค้าพวกนั้นมันก็จะฟ้องเรา แล้วยังจะ เสียสารโวจน์หน้าเลือดนั้นอีก พูดแล้วก็โมโห จักรทำเงินให้เขาตั้งเท่าไร แต่พอมีเรื่องแค่นี้เดียว ดันจะมาฟ้องเรียกค่าเสียหายจากเรา คิดแล้วเจ็บ ใจจริงๆ”

“ฟ้องก็ฟ้องสิที่ฤทธิ์ ในเมื่อผมไม่ได้ทำอะไรผิด ผมไม่ได้เป็นอย่าง ที่ข่าวลง ผมไม่กลัว”

“ขึ้นโรงขึ้นศาลมันไม่สนุกหรอกนะจักร แล้วไหนจะคุณย่าอีก ท่าน คงไม่สบายใจถ้าเห็นข่าวพวกนี้”

จักรวาลหน้าเครียดขึ้นมาถนัดตาเมื่อนึกถึงคุณย่าประไพพรรณซึ่ง

อายุมากแล้ว หน้าซ้่าสุขภาพยังไม่สู้ดีนัก ชายหนุ่มจึงคลายความตื้อตึงลง
มาก

“พี่ฤทธิ์จะให้ใครมาทำงานนี้ครับ”

“ถามแบบนี้แสดงว่าจักรยอมแล้วใช่ไหม” เรื่องฤทธิ์ถามอย่าง
ลึงโลด เมื่อเห็นจักรวาลพยักหน้ารับแบบเนือยๆ เขาก็พูดต่อว่า “ก็เพื่อนที่
ที่เราเจอที่ร้านกาแพ้ววันนี้ไง”

“คนไหนครับ”

“หนึ่งในสองคนนั้นแหละ” เรื่องฤทธิ์เฉ่เฉ่ ทั้งที่มีคำตอบอยู่ในใจ
แล้ว

๓

เมื่อปรางค์ช่วยงานในร้านกาแฟไม่วางมือ แม้ว่าจะมีแตงโม ลูกจ้างสาววัยสิบเจ็ดปี ซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมปลายที่มาทำงานพิเศษ หลังเลิกเรียนคอยช่วยงานส้มแป้นอยู่แล้วคนหนึ่งก็ตาม แต่ช่วงเย็นเลยไปจนถึงหัวค่ำนั้น มีลูกค้าหนาตากว่าช่วงเช้าหลายเท่าตัว เพราะร้าน Sweet Cup Coffee ของส้มแป้น นอกจากจะขึ้นชื่อเรื่องกาแฟรสเลิศแล้ว ยังมีขนมเค้กนานาชนิดซึ่งเจ้าของร้านเป็นผู้ลงมือทำเองทุกเช้า เป็นพระเอกในการเรียกลูกค้าอีกด้วย ดังนั้นช่วงเย็นจึงมีลูกค้าแวะเวียนมาที่ร้านจำนวนมาก ทั้งมานั่งรับประทานเป็นกลุ่มและซื้อกลับบ้านจนจัดใส่กล่องแทบไม่ทัน

เมื่อปรางค์ทำงานด้วยความสนุกสนาน แม้ว่าส้มแป้นจะบอกให้ไปพักผ่อน เพราะเห็นว่าเธอดูเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางไกล แต่หญิงสาวก็ยืนยันกรานว่าจะอยู่ช่วย ดังนั้นสามสาวจึงวิ่งวุ่นกันตั้งแต่เย็นจนกระทั่งสามทุ่ม ซึ่งเป็นเวลาปิดร้าน

“พี่ส้มคะ โมปิดประตูหน้าร้านให้แล้วกลับบ้านเลยนะคะ” แตงโม

ตะโกนบอก ขณะใช้แขนเรียวเล็กดึงประตูอะลูมิเนียมหน้าร้านลงมา

“พຽงนี้ไม่ต้องมาทำงานนะจ๊ะ อาทิตย์หน้าไม่มีสอบ พี่ให้หยุดเตรียมตัวสอบ ไม่หักค่าจ้าง สอบเสร็จแล้วค่อยมาทำงานนะ” ส้มแป้นบอกลูกจ้างสาวอย่างมีน้ำใจ

“ขอบคุณค่ะ พี่ส้มน่ารักที่สุดในสามโลกเลย” แตงไม่ตอบน้ำเสียงระรื่น

“จ๊ะ กลับบ้านดี ๆ นะ” แม้ว่าบ้านของแตงโมจะอยู่ลึกเข้าไปในซอยซึ่งห่างจากร้านกาแฟแห่งนี้ไปเพียงสองร้อยเมตร แต่ส้มแป้นก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ที่เด็กสาวต้องปั่นจักรยานกลับบ้านคนเดียวในเวลาค่ำมืดเช่นนี้

ส้มแป้นสำรวจความเรียบร้อยของประตูและหน้าต่างรอบร้านอีกครั้ง ก่อนจะพาเฉอปรางค์ขึ้นไปบนชั้นสองของร้านซึ่งเธอใช้เป็นที่พักอาศัย บริเวณชั้นสอง แม้จะมีห้องนอนขนาดเท่ากันอยู่สองห้อง แต่เพราะส้มแป้นอยู่คนเดียว อีกห้องจึงถูกปล่อยว่าง แต่เจ้าของสถานที่ก็ไม่ได้ทิ้งให้สกปรก เธอหมั่นทำความสะอาดอยู่เสมอ แต่คงจะไม่สะอาดพอที่จะให้เฉอปรางค์พักในคืนนี้

“แกนอนห้องเดียวกับฉันไปก่อนนะ พຽงนี้ฉันจะจัดห้องนั้นให้” ส้มแป้นกล่าว พร้อมกับพยักพยิตไปทางห้องว่าง แล้วก้าวนำเฉอปรางค์เข้าไปในห้องนอนของตนซึ่งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม

“อย่าลำบากเลยแป้น ฉันคงอยู่กับแกแค่วันหรือสองวัน” เฉอปรางค์ก้าวตามเข้าไปในห้อง แล้ววางกระเป๋าเดินทางลงบนพื้นข้างเตียง จากนั้นจึงทรุดตัวลงนั่งที่ปลายเตียงอย่างอ่อนล้า ทั้งเหนื่อยกายจากการเดินทางไกล ทั้งยังเหนื่อยใจกับบางสิ่งที่ไม่เห็น ซึ่งติดหนึบอยู่ในหัวใจตั้งแต่ก้าวออกจากบ้าน

“แล้วแกจะไปไหน” ส้มแป้นถาม

“ยังไม่รู้” เฉอปรางค์ตอบตามตรง เพราะเธอหนีออกจากบ้านโดยที่ไม่ได้วางแผนอะไรไว้เลย นอกจากคิดว่าจะต้องหนีออกมาให้เร็วที่สุดและ

ไกลที่สุด เนื่องจากยายเสาวรสกำลังจะรวบรัดจัดงานแต่งงานให้เธอใน สัปดาห์หน้า หากไม่รีบหนีออกมา เธอคงจะต้องตกนรกทั้งเป็นไปตลอด ชีวิต

“ถ้ายังไม่รู้ ก็อยู่ด้วยกันที่นี่แหละ”

“ฉันเกรงใจ” เฉอปรางค์บอกเสียงเบาหวิว

“ถ้าคิดว่าเราเป็นเพื่อนกันก็อย่าพูดคำว่าเกรงใจอีก จำไว้ว่าเพื่อน คนนี้จะไม่มีความทิ้งแก่เด็ดขาด” สัมแป้นกล่าวพลางเดินเข้าไปนั่งข้างๆ เฉอ- ปรางค์ แล้วเอื้อมมือไปแตะหลังมือของเธอแผ่วเบา ก่อนจะพูดต่อว่า “แก จำไว้นะ ว่าเพื่อนมีไว้สำหรับช่วงเวลาแบบนี้แหละ แกจะอยู่กับฉันกี่วัน ก็ได้ หรือจะอยู่ตลอดไปก็ยิ่งได้ ดีชะอีกฉันจะได้มีเพื่อน อยู่คนเดียวเหงา จะตาย”

เมื่อเห็นว่าสัมแป้นมีสีหน้าสลดลงยามที่คำวาเหวหลุดออกจากปาก เฉอปรางค์ก็อดที่จะถามถึงคนรักของเพื่อนไม่ได้ “แล้วแฟนแกไม่มาหา บ้างหรือ”

“ช่วงนี้แต่งงานยุ่งมาก เลยไม่ค่อยมีเวลามาหาฉัน” ดวงตาเรียวเล็ก ภายใต้เปลือกตาชั้นเดียวหม่นแสงลง เมื่อเอ่ยถึงคนรักที่ไม่ได้มาหาเธอ นานนับเดือน ไม่มีแม่แต่จะโทรศัพท์มาคุย มีหน้าซ้ำเวลาที่เธอโทร. ไปหา เขาก็ไม่ยอมรับสาย และไม่เคยโทร. กลับแม่แต่ครั้งเดียว

“ถึงจะงานยุ่งยังไงก็น่าจะปลีกเวลามาหาแกบ้าง นายเต้ของแกนี่มัน เป็นแฟนประสาอะไร” เฉอปรางค์ไม่พอใจที่เขาไม่ใส่ใจดูแลความรู้สึกของ เพื่อนเธอบ้างเลย

“อย่าว่าเต้เลย ฉันเข้าใจเขาดี” แม่ปากจะบอกว่าเข้าใจ แต่ส่วนลึก ในใจของสัมแป้นก็คิดไม่ต่างจากเฉอปรางค์

“แกก็เป็นอย่างนี้ตลอด อะอะอะไรก็ไม่มีอะไร ไม่เป็นไร แล้วก็มา แอบคิดมาก นั่งเสียใจอยู่คนเดียว” เฉอปรางค์รู้นิสัยเพื่อนดี

สัมแป้นหันไปยิ้มแห้งๆ ให้เฉอปรางค์แล้วลุกขึ้นบอกว่า “เดี๋ยวฉัน

ลงไปทำกับข้าวข้างล่างนะ แกร็บอาบน้ำ เก็บข้าวเก็บของ เสร็จแล้วรีบตามลงไปกินข้าวด้วยกัน”

เมื่อสัมผัสกับอากาศที่เย็นสบายแล้ว เเมอประจักษ์จึงเอนกายนอนแผ่ลงบนเตียงอย่างคนสิ้นเรี่ยวแรง จากนั้นก็ปิดเบลอโทรทัศน์ซึ่งปราศจากเครื่องลำโพงลงเพื่อพักสายตา ขณะที่เบลอโทรทัศน์ปิดสนิทจนเห็นแต่ความมืดมิด ภาพเหตุการณ์เมื่อคืนก่อน ก่อนที่เธอจะรอนแรมจากเชียงใหม่มาสู่ใจกลางเมืองหลวงของประเทศแห่งนี้ ก็แจ่มชัดขึ้นมาภายในใจ

คืนก่อน

เวลาเกือบเที่ยงคืน ภายในห้องนอนขนาดใหญ่ซึ่งตกแต่งด้วยเครื่องเรือนชั้นดี สัมกับเป็นห้องนอนของหลานสาวสุดรักของเจ้าของบูติกีร์สอร์ตที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดเชียงใหม่ หากเป็นยามปกติเเมอประจักษ์คงจะหลับไหลอย่างมีความสุขบนเตียงนอนหนานุ่มหลังใหญ่ไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย ทว่าคืนนี้เจ้าของห้องกลับยังคงนั่งตาค้างอยู่ที่ปลายเตียง สายตาคู่หม่นจับจ้องอยู่ที่ชุดเจ้าสาวสีขาวฟูฟ่องซึ่งออกแบบและตัดเย็บมาเพื่อเธอโดยเฉพาะ ชุดนั้นสวมอยู่บนหุ่นจำลอง ตั้งอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องนอน งานแต่งงานของเเมอประจักษ์กำลังจะมีขึ้นในสัปดาห์หน้า โดยมียายเสาวรสเป็นหัวเรือใหญ่ในการเตรียมการให้ทุกอย่าง ไม่เว้นแม้กระทั่งเจ้าบ่าว ผู้เป็นยายก็คัดสรรมาให้หลานสาวด้วยตัวเอง

เเมอประจักษ์ละสายตาจากชุดเจ้าสาวแสนสวยเมื่อประตูห้องนอนเปิดออก จากนั้นสตรีวัยกลางคนรูปร่างผอมคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาในห้อง

“คุณป้าวัลย์” เจ้าของห้องเอ่ยทักวิลาวัลย์ ผู้เป็นพี่สาวแท้ๆ ของมารดาผู้ล่วงลับของตนอย่างแผ่วเบา

“ป้าเห็นไฟในห้องหนูยังเปิดอยู่เลยเข้ามาดู ทำไมยังไม่นอนอีกล่ะลูก” วิลาวัลย์กล่าว พลังหย่อนกายลงนั่งข้างๆ หลานสาว แล้วยกมือที่ปราศจากริ้วรอยเหยียดขึ้นตามวัยขึ้นลูบผมดำขลับของเเมอประจักษ์อย่างรักใคร่

“สีหน้าหนูไม่ดีเลย มีเรื่องไม่สบายใจอะไร บอกป้าได้ไหม”

“คุณป้าวัลย์ขา มะปรางจะทำยังไง ถึงจะหยุดงานแต่งงานครั้งนี้ได้คะ ทำให้คุณยายถึงใจร้ายกับมะปรางขนาดนี้ล่ะคะ” หลานสาวกล่าว พลังยกแขนเรียวทั้งสองข้างขึ้นโอบรอบเอวผู้เป็นป้า ชบศิระจะได้รูปของตนลงบนไหล่ของคนที่ถูกกอด

“ป้าก็ไม่เห็นด้วยนักหรอกนะ ที่คุณยายคิดคลุมถุงชนหนูกับชานนท์แบบนี้ แต่หนูก็รู้ว่าป้าไม่มีสิทธิ์จะไปคัดค้านคุณยายได้ เพราะตัวป้าเองก็ผ่านการคลุมถุงชนจากคุณยายมาเหมือนกัน” วิลาวัลย์ตอบ พลังยกมือขึ้นกอดร่างบอบบางของหลานสาวกำพรว้าเอาไว้หลวมๆ ด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง

“แต่คุณลุงนพก็เป็นคนดี และรักคุณป้าวัลย์มากนะคะ” เฉอปรางค์แย้ง เพราะถึงแม้วิลาวัลย์และมานพจะแต่งงานกันเพราะถูกคลุมถุงชน แต่เมื่อทั้งสองได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ก็รักและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขมาเกือบสามสิบปี จนมีบุตรชายด้วยกันหนึ่งคนคือ ภาคิน

“ป้าไซค์ที่ได้เจอคนดีอย่างลุงมานพของหนู ถ้าเป็นคนอื่นก็ไม่รู้ว่าชีวิตป้าจะเป็นยังไง” วิลาวัลย์ระบายยิ้มอบอุ่นเมื่อนึกถึงสามีที่ทั้งเอาการเอางานและรักครอบครัวมาก “ชานนท์เขาก็อาจจะดีกับหนูเหมือนที่ลุงมานพดีกับป้าก็ได้นะ ป้าเห็นเขาเอาอกเอาใจหนูสารพัด”

“นายชานนท์ไม่มีทางดีเท่าคุณลุงนพแน่นอนคะ” เฉอปรางค์แย้งด้วยน้ำเสียงขิงขัง เมื่อวิลาวัลย์ยกชายที่เธอไม่ชอบขึ้นหน้าขึ้นมาเปรียบเทียบกับลุงมานพ ผู้ที่เธอเคารพรักเสมือนบิดา

วิลาวัลย์เพียงแต่ยิ้มกว้างรับคำพูดของหลานสาวโดยไม่พูดอะไร

“คุณป้าวัลย์ขา ที่คุณยายใจร้ายกับมะปรางอย่างนี้ เพราะมะปรางเป็นเด็กกำพรว้าใช่ไหมคะ” หญิงสาวสาวเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงลั่นเครือจนคนฟังรู้สึกสะท้านในอก

“อย่าพูดอย่างนั้นสิลูก ถึงแม่ของหนูจะเสียไปแล้ว แต่หนูก็ยังมีพ่อ

อยู่นะ” ผู้เป็นป้าต้องการปลอบใจหลานสาว จึงเปลอเอ่ยถึงบุคคลต้องห้ามออกมา

เฉอปรางค์ได้ที่จึงรีบถามต่อ “แล้วคุณพ่อของมะปรางอยู่ที่ไหนล่ะคะ ทำไมไม่มีใครยอมบอกอะไรมะปรางเลย โดยเฉพาะเวลาที่มะปรางถามคุณยาย คุณยายจะโกรธมาก แล้วก็ดุดะปรางทุกครั้งเลย”

“ป้าว่าเราอย่าพูดถึงเรื่องนี้กันอีกเลยนะ ดึกแล้ว หนูนอนเถอะ” วิลาวัลย์ตัดบท เมื่อเห็นว่าหลานสาวกำลังพยายามจะค้นหาคำตอบในเรื่องที่ยายเสาวรสสั่งให้เก็บเป็นความลับ ห้ามแพร่งพรายให้เฉอปรางค์รู้เด็ดขาด ดังนั้นบุตรสาวคนโตผู้หัวอ่อนและอยู่ในโอวาทของมารดามาก่อนชีวิตอย่างวิลาวัลย์ จึงต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

เฉอปรางค์กระซิบเรียวแขนโอบรอบเอวของวิลาวัลย์ให้แน่นกว่าเดิมเมื่อผู้เป็นป้ากำลังจะขยับตัวลุกขึ้น หญิงสาวกอดผู้ที่เธอรักเสมือนมารดาเอาไว้แน่น แล้วพูดแผ่วเบาว่า “ขอมะปรางกอดคุณป้าวัลย์เป็น...” เฉอปรางค์รีบกลืนคำว่า ‘ครั้งสุดท้าย’ ให้กลับเข้าไปในลำคออย่างรวดเร็ว เพราะกลัวว่าวิลาวัลย์จะจับพิรุณได้

วิลาวัลย์เอื้อมมือไปลูบศีรษะของหลานสาวอีกครั้ง แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความรักล้นใจว่า “โตจนจะเป็นเจ้าสาวอยู่ไม่กี่วันนี่แล้ว ยังจะอ่อนเป็นเด็กๆ อยู่อีกนะเรา”

เฉอปรางค์ยกหน้าขึ้นยิ้มให้วิลาวัลย์ แล้วคลายมือออกอย่างอาวรณ์ หญิงสาวทอดสายตามองตามจนร่างผอมของผู้เป็นป้าเดินลับตาออกจากห้องไป จากนั้นจึงเหลือบลงไปมองกระเป๋าเดินทางขนาดย่อมที่วางซุกไว้ใต้เตียง แล้วรำพึงในใจ

‘มะปรางขอโทษนะคะ คุณป้าวัลย์ขา แต่มะปรางไม่มีทางเลือกจริงๆ ในเมื่อคุณยายไม่ยอมยกเลิกงานแต่งงาน มะปรางก็ต้องหนี’

ลัมเป็นนั่งรอเฉอปรางค์อยู่ที่โต๊ะอาหารชั้นล่างอยู่นานจนกับข้าวเริ่มเย็น แต่ก็ไม่มีวีแววว่าเพื่อนสาวจะตามลงมา ดังนั้นเธอจึงขึ้นไปตาม แต่เมื่อแ้มประตูห้องแล้วชะโงกหน้าเข้าไปข้างใน ก็พบว่าคนที่เธอตั้งใจจะมาตามไปรับประทานอาหารนั้นหลับไปเสียแล้ว ลัมแป้นคิดว่าเฉอปรางค์คงจะเหนื่อยจากการเดินทางไกล ไหนจะวิ่งวุ่นช่วยงานในร้านตั้งแต่ช่วงสายจนค่ำอีก ดังนั้นเธอจึงปล่อยให้เพื่อนได้นอนพัก

ตอนเช้า รถยนต์คันหรูแล่นไปจอดนิ่งอยู่หน้าบ้านของคุณยายเสาวรส ลักครู่ประตูด้านข้างคนขับก็เปิดออกโดยผู้ที่นั่งอยู่ภายใน จากนั้นคุณนายสร้อยสุดา ก็ก้าวออกมาขึ้นเช็ดหน้าอย่างคนถือตัว สตรีวัยกลางคน หน้าแหล่แต่งตัวจัด และมีเครื่องประดับเพชรทองแพรวพราวเต็มตัวผู้นี้เป็นภรรยาผ่ายของนายตำรวจใหญ่ประจำจังหวัดเชียงใหม่ สามีของเธอเสียชีวิตขณะปราบปรามผู้ก่อการร้ายเมื่อหลายปีก่อน คุณนายสร้อยสุดา มีรีสอร์ทขนาดกลาง ซึ่งมีพื้นที่อยู่ติดด้านท้ายรีสอร์ทของยายเสาวรส แต่เมื่อสามีเสียชีวิต ธุรกิจรีสอร์ทของเธอก็ซบเซาลงเพราะขาดผู้บริหารงาน

ประตูรถด้านคนขับเปิดออกในเวลาไล่เลี่ยกัน จากนั้นร่างขาวท้วมของซานนท์ ผู้มีความสูงเพียงห้าฟุต ก็ก้าวออกมาขึ้นบันหน้าหล่อ ทั้งที่ความจริงแล้วตัวเองห่างไกลจากคำว่าหล่ออยู่มากโข ด้วยใบหน้ารูปเหลี่ยม คิ้วหนาเป็นแผ่น คล้ายตัวการ์ตูนเด็กชายจอมทะเล้นชาวญี่ปุ่น ซึ่งดูแล้วไม่เข้ากับดวงตาเรียวยาวที่ส่อแววเจ้าเล่ห์อยู่ตลอดเวลา จมูกเป็นสันโด่ง ช่วงปลายใหญ่คล้ายผลชมพูขนาดย่อมริมฝีปากที่ขอบยกยิ้มมุมปากอยู่เนืองๆ นั่นก็ค่อนข้างหนา จะมีดีอยู่อย่างเดียวก็คือ ผิวที่ขาวละเอียดยิ่งดังเช่นชาวเหนือส่วนใหญ่เท่านั้นเอง

“รีบเข้าไปข้างในกันได้แล้วซานนท์” คุณนายสร้อยสุดาเร่งบุตรชาย

“เดี๋ยวก่อนครับคุณแม่” ซานนท์ร้องเรียกผู้เป็นมารดา ซึ่งขณะนี้เดินนำหน้าเขาไปหลายก้าวแล้ว

คุณนายสร้อยสุดาหยุดเท้า แล้วหันมาดูบุตรชายเสียงเซียว “อย่า
มากเรื่องได้ไหม รีบเดินตามมาเร็วๆ เข้า”

“คุณแม่คิดดีแล้วหรือครับ ที่จะเอาเครื่องเพชรชุดนี้ไปให้ยาย
มะปราง ตอนนี้อยู่ฐานะทางบ้านเราก็ไม่ได้ดีเหมือนเมื่อก่อนแล้วนะครับ”
ซานนท์กล่าว พลางเหลือบตามองกล่องกำมะหยี่สีแดงกล่องใหญ่ในมือ
มารดาอย่างแสนเสียดาย

คุณนายสร้อยสุดาซุกกล่องเครื่องเพชรในมือขึ้น แล้วยิ้มเยือกเย็น
ก่อนจะพูดกับบุตรชายว่า “ถ้าคิดจะตกปลาใหญ่ก็อย่าเสียดายเหยื่อ เอาไว้
ให้แกแต่งงานกับยายมะปรางเมื่อไหร่ ฉันจะเรียกคืนทุกบาททุกสตางค์ที่
ลงทุนไปให้สาสมเชียวละ”

“แต่ว่า...เหยื่อของคุณแม่ไม่ชิ้นใหญ่ไปหน่อยหรือครับ ผมว่าให้ผม
เอาไปต่อคุณน่าจะดีกว่านะครับ”

“ถ้าแกอยากถูกไอ้พวกนักเลงคุมบ่อนมันยิงทิ้งเพราะเอาเพชรปลอม
ไปหลอกมันก็เอาสิ”

“คุณแม่คิดจะใช้เหยื่อปลอมตกปลาอย่างนั้นหรือครับ” ซานนท์
รู้สึกทั้งในความฉลาดแกมโกงของมารดา

คุณนายสร้อยสุดาใช้กล่องเครื่องเพชรเคาะศีรษะซานนท์อย่างแรง
แล้วพูดว่า “ของมีค่าทุกอย่างในบ้าน แกก็เอาไปถลุงในบ่อนจนหมด แล้ว
แกคิดว่าบ้านเราจะยังเหลือเครื่องเพชรราคาแพงพวกนี้อยู่ก็อย่างนั้นหรือ
ไอ้ลูกไม่รักดี ตั้งแต่พ่อแกตายไป แกก็ไม่เคยคิดจะช่วยฉันดูแลรีสอร์ท
จนตอนนี้รีสอร์ทกำลังจะเจ๊ง แบงก์จะมายึดอยู่เดือนสองเดือนนี้แล้ว
ทรัพย์สินสมบัติอะไรก็แทบจะไม่มีเหลือ ไม่ใช่เพราะแกเหรอกหรือ ไอ้ลูกล้าง
ลูกผลาญ”

“อ๊ย! ผมเจ็บนะครับคุณแม่” คนถูกตีร้องเสียงดังลั่น

“แค่นี้ยังไม่พอไป ฉันไม่เอาเลือดหัวแกออกที่ทำให้ฉันสิ้นเนื้อประดา
ตัวก็ดีแค่นี้แหละแล้ว ฉันจะให้โอกาสแกได้โทษด้วยการสูบเงินสูบทองจาก

ยายมะปรางมาให้ฉันให้มากที่สุด ฉันอุตส่าห์ทำให้ยายเสาวรสยอมยกหลานสาวให้กันได้แล้ว ถ้าส่วนที่เหลือแกยังจัดการไม่ได้ ฉันจะตัดทางปล่อยัดแกแล้วนะ” ต่าจบ ผู้เป็นมารดาภิสะบัดหน้าพริต ก้าวฉับๆ เข้าไปในบ้านทันที

ภายในห้องโถง คุณยายเสาวรสวัยเจ็ดสิบปี กำลังใช้แปรงขัดทำความสะอาดเครื่องเพชรอย่างเพลิตเพลินอยู่ที่โซฟาชุดสุดหรูกลางห้องมือเหี่ยวยื่นซึ่งประดับแหวนเพชรวงเขื่องบนนิ้วกลางและแหวนเพชรวงเล็กอีกวงหนึ่งบนนิ้วนางหยุดชะงัก เมื่อเห็นสร้อยสุดาและชานนท์ก้าวเข้ามา

“สวัสดิ์คะคุณเสาวรส” คุณนายสร้อยสุดายกมือขึ้นไหว้อย่างอ่อนช้อยยิ่งกว่านางงามเวทีใดๆ

“สวัสดิ์ครับคุณยาย” ชานนท์เอ่ยทักพร้อมกระพุ่มมือไหว้ผู้อาวุโสอย่างนอบน้อมเช่นกัน

“คุณสุดา ตานนท์ มากันแต่เช้าเชียว มีธุระอะไรรี” ยายเสาวรสวางมือจากเครื่องเพชร แล้วเงยหน้าขึ้นทักทวยสองแม่ลูก

“แหม คุณเสาวรสก็พูดเป็นคนอื่นคนไกลไปได้คะ เรากำลังจะเป็นทองแผ่นเดียวกันอยู่แล้ว ต้องมีธุระด้วยหรือคะ ถึงจะไปมาหาสู่กันได้”

“ฉันเห็นว่ามันยังเข้าอยู่นะคุณสุดา” ยายเสาวรสบอกเหตุผลด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ดิฉันตั้งใจจะเอาเครื่องเพชรมาให้หนูมะปรางไว้ใช้ในวันแต่งงานคะ” คุณนายสร้อยสุดากล่าวหาระรื่น แล้วยื่นกล่องเครื่องเพชรไปตรงหน้ายายเสาวรส ขณะเดียวกันก็แอบชำเลืองมองเครื่องเพชรมากมายที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะด้วยแววตาละโมบ

“ไม่เห็นจะต้องลำบากเอาอะไรมาให้เลย นี่ฉันก็กำลังเลือกเครื่องเพชรไว้ให้ยายมะปรางใช้ในวันงานอยู่ แต่ยังไงก็ขบใจมากนะ เดี่ยวฉันจะเอาให้เขาดูก็แล้วกันว่าจะชอบไหม” ผู้อาวุโสกล่าว พलगเปิดกล่องเครื่องเพชรที่รับมาจากคุณนายสร้อยสุดาออกดูอย่างผ่านๆ ลักครู่ก็ปิด

กลอง แล้ววางลงบนโต๊ะอย่างไม่ให้ความสนใจสักเท่าใดนัก

สองแม่ลูกกลมบมองหน้ากันแล้วถอนหายใจอย่างโล่งอก ที่ยายเสาวรสไม่ทันสังเกตเห็นเครื่องเพชรชุดนี้เป็นของปลอม

“ห้องมะปรางอยู่ใหม่ครับคุณยาย” ซานนท์กวาดตามองไปที่ตัวบริเวณ แล้วเอ่ยถามถึงว่าที่เจ้าสาวของตน

“เขานี้ยายก็ยังไม่เห็นหน้าเห็นตาเหมือนกัน เตี่ยยายให้บัวบานไปตามมาให้ห็นะ” กล่าวจบ ยายเสาวรสก็หันไปบอกบัวบาน สาวใช้เก่าแก่วัยไล่เลี่ยกับวิลลาวัลย์ ให้ไปตามเฉอปรางค์ลงมาพบว่าที่เจ้าบ่าว บัวบานรับคำสั่งแล้วรีบลุกออกไปทันที แต่เพียงครู่เดียวก็วิ่งหน้าตื่นกลับมา

“เกิดเรื่องแล้วค่ะคุณท่าน!”

“เกิดอะไรขึ้น” ยายเสาวรสเริ่มใจคอไม่ดี

“คุณมะปรางหนีไปแล้วค่ะ นี่จดหมายที่คุณมะปรางทิ้งไว้ค่ะ” บัวบานยื่นกระดาษเขลีสี่ขาวที่ไม่มีรอยพับแม้แต่รอยเดียวให้ยายเสาวรส

คุณนายสร้อยสุตาและซานนท์มองหน้ากันเล็กกเล็กเมื่อได้ยินว่าเฉอปรางค์หนีออกจากบ้าน และก็เป็นซานนท์ที่เอ่ยขึ้นก่อน

“ห้องมะปรางหายไปไหนครับคุณยาย ห้องมะปรางหนีผมไปไหนแล้วครับ ไ้...ห้องมะปรางของพี่น้อง ทำไม่ถึงได้ทำกับพี่น้องอย่างนี้ ไม่มีเจ้าสาว แล้วพี่น้องจะแต่งงานกับใคร นี่พี่น้องต้องเป็นม่ายชั้นหมากเหรอเนี่ย ไม่นะ พี่นทร์รับไม่ได้ พี่นทร์เสียใจ...เสียใจที่สุด” ซานนท์แสรั่งคร่ำครวญ บีบน้ำตาและตีหน้าเศร้าสุดชีวิต ทว่าภายในใจนั้นกำลังนึกเสียดายบ่อเงินบ่อทองที่อันตรธานไปอย่างไร้ร่องรอย

“หยุดร้องไห้ก่อนนะเนนท์ ให้คุณยายอ่านจดหมายก่อนดีกว่า เราจะรู้ว่าห้องหายไปไหน” คุณนายสร้อยสุตาแสรั่งปลอบใจบุตรชาย แล้วหันไปเร่งให้ยายเสาวรสรีบอ่านจดหมาย

เมื่ออันเหี้ยมย่นของยาวเสาวรสลั่นระริกขณะที่ถือจดหมายของเฉอปรางค์ สายตาฝ้าฟางหลังแว่นสายตากรอบทองของหญิงชรา

กวาดผ่านตัวอักษรที่เขียนด้วยลายมือตัวบรรจงของหลานสาวอย่างเชื่องช้า

เรียนคุณยายที่รัก

ขณะที่คุณยายอ่านจดหมายฉบับนี้ มะปรางคงจากคุณยายไปไกล แล่นไกลแล้ว มะปรางกราบขอโทษ ที่ต้องหนีไปแบบนี้ แม้ว่ามะปรางจะเป็นลูกกำพร้า ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ แต่มะปรางก็มีเลือดเนื้อ มีหัวใจ มะปรางยอมไม่ได้ที่จะให้คุณยายจับแต่งงานกับคนที่มะปรางไม่ได้รัก ในเมื่อมะปรางขอร้องให้คุณยายยกเลิกงานแต่งงานครั้งนี้แล้ว แต่คุณยายไม่ยอม มะปรางก็ไม่มีทางเลือกอื่น ยกโทษให้หลานสาวคนนี้ด้วยนะคะ ลักวันมะปรางจะกลับมากกราบทำขอโทษคุณยายด้วยตัวเองค่ะ

รักคุณยาย

เหมอปรารค์

ยายเสาวรสกำจดหมายไว้แน่นจนกระดาษแผ่นนั้นยับยู่ยี่ แล้วปล่อยให้ความเจ็บปวดในอดีตแผ่ตัวเข้าครอบคลุมหัวใจ ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยายเสาวรสเคยได้รับจดหมายแบบเดียวกันนี้จากลินี ผู้เป็นมารดาของเหมอปรารค์ ต่างกันที่ว่าครั้งนั้น ลินีเขียนจดหมายลา เพื่อหนีไปอยู่กับชายคนรัก ผู้ที่ยายเสาวรสไม่อนุญาตให้คบหาเท่านั้นเอง

“ทำไมประวัติศาสตร์จะต้องซ้ำรอย ทั้งลูกสาวและหลานสาวที่ฉันรัก ดั่งดวงใจ ทำไมถึงได้ทำร้ายจิตใจฉันได้ถึงเพียงนี้” ยายเสาวรสนั่งนอยุ่เนิ่นนาน ในที่สุดก็กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ทว่าเจือความโกรธซึ่งอยู่ในทีว่

“ตามเจ้าเกลือมาหาฉันเดี๋ยวนี้!”

๑

ภาคินใช้เวลาเพียงสิบนาทีในการขับรถกระบะโฟร์วีลคู่ใจจากไร่ดอกไม้เมืองหนาว ซึ่งมีเนื้อที่กว่าหนึ่งร้อยไร่ และอยู่ห่างจากบ้านไปเพียงไม่กี่กิโลเมตร กลับมาที่บ้าน เมื่อก้าวเข้าไปภายในห้องโถง ภาคินก็พบคุณนายสร้อยสุดาและซ่านท์นั่งอยู่กับยายเสาวรส แต่ชายหนุ่มร่างสูง ผิวขาวจัดก็ไม่ได้ใส่ใจจะทักทาย เนื่องจากไม่ชอบหน้าสองแม่ลูกคู่นี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“เกิดอะไรขึ้นครับคุณยาย” ภาคินเอ่ยถามอย่างร้อรหรร เพราะไม่บ่อยนักที่ยายเสาวรสจะเรียกตัวมาพบตัวแบบนี้

ยายเสาวรสส่งจดหมายของเฉมปรางค์ให้หลานชายแทนคำตอบ เมื่ออ่านจดหมายจบ ชายหนุ่มก็อุทานเสียงดังลั่นห้อง

“มะปรางหนีออกจากบ้าน!”

“เกลือต้องไปตามน้องกลับมาให้ทันวันแต่งงานนะ” ผู้เป็นยายออกคำสั่งราวกับเป็นเรื่องง่ายเช่นการไปซื้อผักซื้อปลาที่ตลาดสด

ภาคินระบายลมหายใจออกมาหนักๆ ก่อนจะตอบว่า “คุณยายก็

ทราบว่าจะปรางหนีไปเพราะไม่อยากแต่งงาน ถ้าคุณยายอยากได้หลานสาวคืน ก็แค่ยกเลิกงานแต่งงานก็สิ้นเรื่อง”

ชานนท์ลุกพรุดขึ้น แล้วกล่าวแย้งคำพูดของว่าที่พี่เขยว่า “อ้าว คุณเกลือ ทำไมพูดอย่างนี้ล่ะครับ หรือว่าคุณเกลืออยากให้น้องสาวเป็นม่ายชั้นหมาก”

ภาคินก้าวเข้าไปยืนประชิดตัวชานนท์อย่างเหลืออด ด้วยความสูงหกฟุตกว่าของภาคิน เมื่อเทียบกับชานนท์ที่สูงเพียงแค่ห้าฟุต ทำให้คนตัวสูงกว่าต้องก้มหน้าพูดกับคนตัวเตี้ยว่า “คนที่ เป็นม่ายชั้นหมากคือคุณต่างหาก ถึงขนาดนี้แล้วยังคิดไม่ได้อีกรึไง ว่าที่น้องสาวผมต้องหนีออกจากบ้าน ก็เพราะไม่อยากแต่งงานกับคุณ”

ชานนท์เห็นว่าตัวเองสู้ภาคินไม่ได้ทั้งทางด้านสรีระและเหตุผล จึงปรี๋เข้าไปนั่งข้างๆ ยายเสาวรส แล้วเกาะแขนของหญิงชราไว้แน่น จากนั้นก็สวมวิญญาณนักแสดงนอกจอ “ผมรักน้องมะปรางด้วยใจจริงนะครับคุณยาย ผมอยากแต่งงานกับน้องมะปราง อยากดูแลน้องมะปรางจริงๆ นะครับ ถ้าต้องอยู่โดยไม่มีน้องมะปราง ผมขอตายซะดีกว่า”

ยายเสาวรสยกมือขึ้นลูบศีรษะของชายหนุ่มที่ซบอยู่กับท่อนแขนของตนแล้วปลอบว่า “ใจเย็นๆ นะตานนท์ ยังไงยายก็ต้องเอาตัวยายมะปรางกลับมาแต่งงานกับนนท์ให้ได้ เชื้อยายนะ”

ชานนท์ลอบส่งรอยยิ้มสุมใจให้คุณนายสร้อยสุดาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม ส่วนภาคินก็แอบทำหน้าแข็ง ที่เห็นยายเสาวรสหลงว่าที่หลานเขยอย่างไม่มีลืมหูลืมตา

“เกลือต้องไปตามน้องกลับมาให้ทำงานแต่งให้ได้นะ” ยายเสาวรสออกคำสั่งซ้ำอีกครั้ง

“คุณยาย...” ชายหนุ่มจะแย้ง แต่ก็ถูกผู้อาวุโสชิงตัดบทเสียก่อน

“ไม่ต้องเถียง ทำตามที่ยายสั่ง”

“ผมไม่เห็นด้วยที่คุณยายทำแบบนี้”

“ถ้าอย่างนั้น โครงการพัฒนาไร่ดอกไม้ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่แกอยากจะทำหนักหนาที่ไม่ต้องทำ ยายกำลังจะเขียนเช็คให้อยู่พอดี ก็ดีเหมือนกัน ยายจะได้ไม่ต้องเสียเงินตั้งสิบล้าน ให้แกไปทำโครงการที่ไม่รู้ว่าจะเกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาบ้างหรือเปล่า” ผู้เป็นยายยังได้ไม้ตายขึ้นมาต่อรองกับหลานชาย

ภาคินไต่ตรองข้อเสนอของยายเสาวรสนาน เขาอยากพัฒนาไร่ดอกไม้เมืองหนาวให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรเหมือนอย่างไร่รุ่งนและฟาร์มต่างๆ ที่มีให้เห็นในหลายจังหวัด แต่ติดตรงที่ไม่มีเงินลงทุนมากพอ ชายหนุ่มเคยเสนอโครงการนี้ให้ยายเสาวรสนานเมื่อหลายเดือนก่อน แต่ยังไม่ได้รับความเห็นชอบ แต่แล้ววันนี้ผู้เป็นยายกลับบอกว่ากำลังจะอนุมัติโครงการ จึงทำให้เขาต้องเลือกว่าจะทำเพื่อน้องสาวหรือเพื่อตัวเอง

“ว่าไงเจ้าเกลือ ตกหลงไหม” ยายเสาวรสนอ่ยถาม เมื่อเห็นหลานชายใช้เวลาคิดนานเกินไป

“ตกลงครับ” ในที่สุดภาคินก็ตกปากรับคำ

“มะปรางกลับมาเมื่อไหร่ ยายจะเซ็นเช็คให้ทันที” ยายเสาวรสนยิ้มพอใจ

“ให้ผมไปช่วยตามหาน้องมะปรางด้วยนะครับคุณเกลือ” ชานนท์รีบเสนอตัว

“ไม่ต้อง เกะกะ” ภาคินตอบอย่างรำคาญใจ

“ก็ผมเป็นห่วงน้องมะปรางนี่ครับ” ชานนท์แสวงตีหน้าเงียมเงียมเรียกคะเนนส่งสารจากยายเสาวรสน

“น้องผม ผมไปตามหาเองได้” ภาคินตอบด้วยน้ำเสียงชิงชัง แล้วหันไปพูดกับยายเสาวรสนว่า “ถ้าคุณยายอยากให้ผมตามหามะปรางให้เจอไว้ๆ ก็ช่วยบอก ‘ไอ้เตี้ย’ นี้ให้อยู่ห่างๆ ผมด้วยนะครับ” ชายหนุ่มก้าวออกจากห้องโถงทันทีที่พูดจบ โดยไม่สนใจชานนท์ ซึ่งทำท่าพิศพิศ ไม่พอใจที่ถูกตอกย้ำปมด้อย

ภาคินขับรถกลับเข้าไปรดดอกไม้ด้วยความกังวลใจ เขาพยายามโทรศัพท์หาเฉอปรางค์เป็นร้อยๆ ครั้ง แต่ก็ติดต่อกไม่ได้

“ปิดเครื่องหนีเลยเหร่อยายตัวแสบ” ชายหนุ่มโยนโทรศัพท์มือถือถือนี่ใหม่ล่าสุดลงบนเบาะวางข้างตัวอย่างไม่ไยดี ตอนนี้นำของของคนเป็นพี่ชายรู้สึกเป็นห่วงน้องสาวมากกว่าสิ่งใด ตั้งแต่เลิกงานโต เฉอปรางค์ใช้ชีวิตอยู่แต่ในเชียงใหม่ หากจะไปเที่ยวหรือไปทำธุระที่อื่น ยายเสาวรศักดิ์สั่งให้เขาหรือไม่ก็มานพเป็นผู้พาไปทุกครั้ง ภาคินนึกไม่ออกจริงๆ ว่าเฉอปรางค์จะหนีไปไหนได้

‘คงต้องเริ่มต้นตามหาในเชียงใหม่ก่อน ถ้าไม่เจอค่อยว่ากันอีกที’ ชายหนุ่มคิด ขณะขับรถไฟร์วีลคู่ใจทะยานฝ่าแสงแดดยามสายผ่านเข้าไปในประตูหน้าไร่ดอกไม้ของตัวเอง

เฉอปรางค์ขยับเปลือกตาสู้แสงแดดยามสาย ซึ่งส่องทะลุผ้าม่านสีชมพูหวานเข้ามาทางหัวเตียง หญิงสาวขยับกายลุกขึ้น แล้วกวาดตามองไปรอบตัว พลันนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้เธออยู่ที่บ้านของส้มแป้น คิดได้ดังนั้น หญิงสาวที่ยังลืมตาไม่เต็มตื่นก็มองหาเพื่อนสาวทันที เมื่อไม่พบผู้เป็นเจ้าของห้อง จึงรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วลงไปชั้นล่าง

“ทำเค้กอยู่เหรอแป้น” เฉอปรางค์เอ่ยถาม พร้อมกับชะเงว่กหน้าเข้าไปในครัว

ส้มแป้นวางมือจากการเทแป้งเค้กลงในถาด แล้วเงยหน้าขึ้นยิ้มให้คนที่ยืนเกาะขอบประตูอยู่ จนตาชั้นเดียวนั้นแทบปิดสนิท ก่อนจะบอกว่า “ฉันทำข้าวต้มกึ่งไว้ให้นะ”

“แกกินรึยัง” เฉอปรางค์ถามกลับ

“ยัง ฉันรอกินพร้อมแก” ส้มแป้นบอก พลางหันไปหยิบถาดที่เทแป้งเค้กไว้เมื่อครู่ยัดใส่ตาอบ แล้วกดปุ่มตั้งเวลาและอุณหภูมิด้วยความชำนาญ จากนั้นจึงหันกลับมาพูดกับเฉอปรางค์อีกครั้งว่า “ปะ เราไปกิน

ข้าวกัน เค้กนี่ก็ทิ้งไว้ครึ่งชั่วโมง แล้วค่อยมาเอาออก”

เจ้าของบ้านเดินไปตักข้าวต้มใส่ชามสองชาม แล้วเดินนำไปที่โต๊ะอาหาร ซึ่งตั้งอยู่ข้างหน้าต่างห้องครัว เฉลอปรางค์รินน้ำใส่แก้วแล้วเดินตามไป

“แกนอนดึกตื่นเช้าทุกวันอย่างนี้ไม่เหนื่อยบ้างหรือไง” เฉลอปรางค์นึกสงสารที่เพื่อนต้องทำงานหนัก แต่อีกใจหนึ่ง หญิงสาวก็นึกชื่นชมในความขยันและอดทนของเพื่อนด้วย

“เหนื่อยสิ แต่จะทำยังไงได้ ในเมื่อฉันต้องกินต้องใช้ แล้วยังต้องส่งเงินไปให้แม่ที่อยู่ต่างจังหวัดทุกเดือนด้วย แต่ถึงจะเหนื่อยยังไง ฉันก็มีความสุขนะ เพราะฉันได้ทำงานที่ฉันรัก เพื่อคนที่ฉันรัก” แม่จะพูดว่าเหนื่อย ทว่าแววตาของผู้พูดกลับส่องประกายความสุขอย่างเปี่ยมล้น

“ฉันอิจฉาแกจัง” เฉลอปรางค์พูดด้วยน้ำเสียงเบาหวิว

“หลานสาวเศรษฐินีอย่างแกจะมาอิจฉาอะไรฉัน ฉันต้องเป็นฝ่ายอิจฉาแกมากกว่าที่เกิดมามีพร้อมทุกอย่าง” สัมแป้นแกล้งเฝ้าเพื่อน

“แต่แกก็มีในสิ่งที่ฉันไม่มีนะ”

“อะไรเหรอ” คิ้วเรียวเหนือแว่นสายตารอบสีชมพูขมวดเข้าหากันด้วยความสงสัย

“แม่กับอิสรภาพยังไงล่ะ เป็นสองสิ่งที่ตลอดชีวิตนี้ฉันจะไม่มีวันมีได้เลย” เฉลอปรางค์บอกด้วยน้ำเสียงที่เจือความเศร้าอย่างเปิดเผย

“ทำไมแกจะไม่มีแม่ ถ้าไม่มีแม่แล้วแกจะเกิดมาได้ยังไง เอ๊ะ! หรือแกเกิดจากกระบอกไม้ไผ่” สัมแป้นแกล้งพูดให้ตลกเมื่อเห็นว่าเฉลอปรางค์ทำหน้าที่เศร้าจริงจัง แล้วจึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลคล้ายปลอบโยนอยู่ในที่ว่า “แม่จะอยู่ในใจเราเสมอ ฉันเชื่อว่าตอนนั้นแม่กำลังมองแกอยู่บนฟ้า เพราะฉะนั้นแกต้องเข้มแข็งนะ ไม่อย่างนั้นแม่จะเป็นห่วง รู้ไหม”

เฉลอปรางค์ยิ้มให้คำปลอบใจของสัมแป้น ท่ามกลางความโดดเดี่ยวในเมืองหลวง อย่างน้อยเธอก็ยังมีเพื่อนที่แสนดีคนนี้อยู่เคียงข้าง และ

ทำให้โลกกว้างใหญ่ใบนี้ไม่อังว้างจนเกินไป

“ถึงยังไงฉันก็ยังคงขาดอิสรภาพอยู่ดี” เฉลอปรางค์เปรยเบาๆ

“ตอนนี้แกประกาศอิสรภาพให้ตัวเองด้วยการหนีออกจากบ้านมาแล้วนี่ไง” สัมแป้นกล่าว พลางฉีกยิ้มจนตาหยี จากนั้นจึงตักข้าวต้มแล้วชูช้อนขึ้น “เรามาชนช้อน ฉลองอิสรภาพของแกดีกว่า”

“แต่อิสรภาพ” สองสาวประสานเสียงอย่างร่าเริง แล้วยกช้อนชนช้อนชนกัน

“แป้น” เฉลอปรางค์เรียกชื่อเพื่อนด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แกเคยได้ยินไหม ที่โบราณเขาว่า ถ้าชนช้อนกันจะมีแขกไม่ได้รับเชิญมาห่านะ”

“ไม่เคย” สัมแป้นส่ายหน้าดิ๊กๆ

รถยนต์คันหนึ่งจอดเทียบอยู่ข้างรั้วไม้ระแนงสีขาวยของร้าน Sweet Cup Coffee เป็นเวลานาน แต่บุคคลที่นั่งอยู่ภายในรถก็ยังไม่ยอมลงจากรถ

“จักรจะไม่เข้าไปในร้านกับพี่จริงๆ เหรอ”

“ไม่ครับ พี่ฤทธิ์จะจัดการยังไงก็ตามใจ แต่เร็วหน่อยก็แล้วกัน ผมต้องรีบไปถ่ายละคร” จักรवालตอบ นิ่งหน้าตึงอยู่หลังพวงมาลัย

“ไม่ต้องเอางานมาอ้างหรอก พ่อพระเอกคิวทอง พี่เป็นผู้จัดการส่วนตัวของจักร ทำไมพี่จะไม่รู้ว่าวันนี้จักรว่างทั้งวัน เมื่อเช้ากองถ่ายโทร. มาแจ้งยกกอง เพราะเมื่อคืนนี้ยายปีนป้อม นางเอกของจักรเมาปิ้น วันนี้เลยตื่นไปถ่ายละครไม่ไหว”

“พี่จะแก้งทำเป็นไม่รู้บ้างไม่ได้หรือไงนะ” ชายหนุ่มมออกอาการหงุดหงิดกลบเกลื่อนอาการหน้าแตก แล้วดึงปีกหมวกแก๊ปลงมาปิดใบหน้า จากนั้นจึงปรับเบาะให้เอนราบลงเพื่อหลบสายตาคอนซีเดินผ่านไปมา

“โอเค ไม่ลองก็ไม่ลอง” พุดจบ เรื่องฤทธิ์ก็ก้าวลงจากรถ แล้วเดินหาย

เข้าไปในร้านกาแฟอย่างว่องไว

เสียงกระดิ่งที่แขวนไว้เหนือประตูกระจกของร้านดังขึ้น ทำให้ สัมแป้นซึ่งยืนเซ็ดแก้วอยู่หลังเคาน์เตอร์ เงยหน้าขึ้นมองผู้ที่มาเยือนแต่เช้า

“สวัสดีค่ะสาวๆ” เรื่องฤทธิ์กล่าวทักทายด้วยน้ำเสียงสดใส

“พี่ฤทธิ์ มาแต่เช้าเชียว” เจ้าของร้านร้องทักอย่างดีใจ

“ริชชียะ เรียกฉันว่าริชชี” กะเทยร่างท้วมกล่าวเสียงสละบด แล้ว ค้อนขวับใส่เพื่อนรุ่นน้อง

“คะ พี่ริชชี” สัมแป้นปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย

“แล้วนี่มายมะปรางอยู่ไหน” เรื่องฤทธิ์ถาม พลางสอดสายสายตาไป รอบร้าน

“มะปรางอยู่นี่คะ พี่ริชชีขา” เฉอปรางค์ทักทายเพื่อนรุ่นพี่เสียงอ่อน เสียงหวาน ก่อนที่ร่างซุ่มเหงื่อจะไหล่ออกมาจากซอกโตะ โดยมีผ้าเช็ดตัวผืน เล็กดำปัดติดมืออยู่ด้วย

“ว้าย! คุณหนูเฉอปรางค์ ทำไมเธอถึงได้มอมแมมอย่างนั้นล่ะยะ” เรื่องฤทธิ์แทบลมจับเมื่อเห็นสภาพของเฉอปรางค์ “ไปล้างไม้ล้างมือซะ ก่อนไป แล้วค่อยมานั่งคุยกัน”

เฉอปรางค์หายเข้าไปในห้องน้ำหลังร้านเพียงอึดใจ จากนั้นก็ออกมา นั่งหน้าร้านอยู่หน้าเรื่องฤทธิ์ด้วยสภาพที่ไม่ต่างจากเมื่อครู่สักเท่าใดนัก สัมแป้นตามมารวมวงสนทนาด้วยอีกคน

“พี่ริชชีมีธุระอะไรหรือคะ ทำทางซีเรียสจัง” เฉอปรางค์เอ่ยถาม พร้อมกับจ้องหน้าเรื่องฤทธิ์อย่างรอคอยคำตอบ

“ฉันมีงานจะให้เธอทำ งานง่ายๆ รายได้ดี สนใจไหม” เรื่องฤทธิ์ หย้งเชิง

“งานอะไรคะ ถ้าเป็นงานผิดกฎหมายมะปรางไม่ทำนะคะ” เฉอปรางค์ สนใจมาก เพราะตอนนี้เธอกำลังต้องการงานทำ ช่วงนี้หญิงสาวไม่ยอม

ใช้บัตรเอทีเอ็มหรือบัตรเครดิต เนื่องจากกลัวว่ายายเสาวรสะจะแกะรอยเธอได้จากข้อมูลการใช้จ่ายเหล่านี้

“ตั๋ย...หน้าฉันเหมือนมิจฉาซีพนักรีงยะ” เรื่องฤทธิ์ประชดเสียงสูง

“มะปรางพูดเล่นนะคะ ว่าแต่พีริชชีมีงานอะไรให้มะปรางทำคะ”

เฉอปรางค์ยิ้มประจบ

“ฉันจะจ้างเธอเป็นแฟนจักร” เรื่องฤทธิ์บอกหน้าตาเฉย

“ว่าในนะคะ!” เฉอปรางค์และลัมแป้นประสานเสียง ตกใจสุดขีด

“นี่เธอสองคนจะตะโกนทำไมฮี้ แก้วหูฉันจะแตกอยู่แล้ว” เรื่องฤทธิ์บ่น พलयกมือขึ้นลูบใบหูซึ่งมีต่างหูเพชรเม็ดเล็กประดับอยู่

“พีริชชีหมายความว่ายังไงคะ ที่ว่าจะจ้างมะปรางไปเป็นแฟนไอ้จักรยานเบรคแตกนั่นนะคะ” เฉอปรางค์ถามอย่างข้องใจ

“อ๊วยตาย! ทำไมหล่อนไปเรียกจักรอย่างนั้นละ ปากคอเราร้ายนักนะ” เรื่องฤทธิ์ตำหนิไม่จริงจังนัก แล้วพูดต่อว่า “ก็อย่างที่พวกเธอรู้ นั่นแหละ ว่าตอนนี่จักรเขาโดนชาวซัดซะและเป็นโจก้าเป็นเกย์ แล้วมันก็มีปัญหาอีกร้อยแปดตามมา ฉันก็เลยคิดว่าพຽ่งนี้จะจัดงานแถลงข่าวเปิดตัวแฟนตัวจริงของจักร แล้วผู้หญิงคนนั้นก็คือเธอ...ยายมะปราง” เรื่องฤทธิ์ชี้นิ้วไปที่เฉอปรางค์ แล้วสบตากับหญิงสาวเป็นเชิงบังคับว่าต้องรับงานนี้

“ไม่คะ มะปรางไม่มีวันยอมเป็นแฟนนายดาราชี้เก็กคนนั้นเด็ดขาด”

เฉอปรางค์ปฏิเสธเสียงแข็ง

“ก็แค่แฟนปลอมๆ เท่านั้นเอง” เรื่องฤทธิ์บอก

“ไม่คะ แต่ถ้าจำเป็นจริงๆ พี่ก็ให้ยายแป้นรับงานนี้แทนแล้วกันคะ งานนี้มะปรางขอบายคะ”

“เฮ้ย! ทำไมถึงได้โยนมาให้กันง่ายๆ อย่างนี้ละ” ลัมแป้นโวยวายขึ้นทันทีทันควัน

สองสาวทำท่าจะเถียงกันต่ออีกยาว เรื่องฤทธิ์จึงต้องรีบยกสองมือขึ้นห้ามทัพ

“หยุดดุด...หยุด อย่าเพิ่งเถียงกันจะดีกว่า ฉันจะอธิบายให้เธอสองคน เข้าใจเดี๋ยวนี้แหละ ว่าทำไมไม่ต้องเป็นมะปราง”

เรื่องฤทธิ์ให้เหตุผลที่เลือกเฉอปรางค์มารับตำแหน่งคูรักกำมะลอ ของจักรวาล แทนที่จะเป็นส้มแป้นว่า บุคลิกของส้มแป้นหนึ่งและเรียบริ้อย เกินไป อีกทั้งยังเป็นคนหัวอ่อนน ขี้ตกใจ ขี้กลัว หากปล่อยให้ไปอยู่ต่อหน้า ล้อมวลชนร่วมร้อยชีวิต คงได้ถูกนักข่าวตั้งคำถามต้อนจนมุมแน่นอน

“ถือว่าฉันขอร้องนะมะปราง ช่วยฉันสักครั้งเถอะ แต่แกลงข่าวว่า เธอเป็นแฟนจักร แล้วรอสักอาทิตย์หรือสองอาทิตย์ให้ข่าวเงียบ จากนั้นก็ แยกย้าย ทางไครทางมัน เห็นไหมว่าง่ายจะตาย ไม่มีข้อผูกมัดใดๆ ทั้งสิ้น แถมจักรยังจ่ายไม่อั้นด้วยนะ”

“มะปรางช่วยพีริชซีไม่ได้จริงๆ ค่ะ” เฉอปรางค์บอกเสียงเรียบ ก็ จะให้เธอรับงานนี้ได้ยังไง ในเมื่อเธอเพิ่งจะหนีออกจากบ้านมาเมื่อวานนี้ หากไปร่วมงานแกลงข่าวกับจักรวาล คงได้ตั้งไปทั่วประเทศเพียงชั่วข้าม คี้นอย่างไม่ต้องสงสัย และยายเสาวรสคงได้ส่งคนมารับตัวเธอกลับไป แต่งงานกับชานนท์แบบไม่ต้องออกแรงตามหาให้เหนื่อยเลย

“ถ้าฉันให้คำตอบแทนเธอเป็นตัวเลขเจ็ดหลักล่ะ เป็นเจ็ดหลักตอน ปลายด้วยนะ สนใจไหม” เรื่องฤทธิ์พยายามยื่นข้อเสนอที่คิดว่าอาจจะ ทำให้เฉอปรางค์เปลี่ยนใจได้

“มะปรางไม่ได้ร่อนเงินขนาดต้องเอาตัวเข้าแลกหรอกค่ะ”

“ว้าย! ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะยะ ฉันก็ได้จะให้เธอไปพลีกายให้จักร ซะหน่อย” เรื่องฤทธิ์รีบโต้

“ถึงยังไงมะปรางก็รับงานนี้ไม่ได้จริงๆ ค่ะ พีริชซีอย่าเสียเวลาหัวน ล้อมมะปรางอีกเลย”

“ทำไมถึงใจร้ายกับฉันล่ะมะปราง ถือว่าฉันขอร้องสักครั้งได้ไหม ทำเพื่อพี คนนี้สักครั้งเถอะนะ นะ...นะ...นะ...พลีสสส...” เรื่องฤทธิ์ พยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบแทนการใช้เงินเข้าล่อ เพราะเห็นแล้วว่าคนอย่าง

เฉอปรางค์ไม่สามารถซื้อได้ด้วยเงิน “หรือเธอจะให้ฉันคุกเขาขอร้อง ฉันทำได้นะ” เรื่องฤทธิ์พูด พลงขยับตัวจะทำตามที่พูดจริงๆ จนรุ่นน้องทั้งสองคนต้องช่วยกันรั้งไว้

เฉอปรางค์ลำบากใจกับคำขอร้องของเรื่องฤทธิ์ ครั้นจะให้เธอยอมรับงานนี้ก็ทำไม่ได้ ดังนั้นหญิงสาวจึงตัดสินใจตั้งเงื่อนไขที่คิดว่าไม่มีทางเป็นไปได้

“ถ้าจะให้มะปรางช่วย พี่รัชชี่ต้องให้นายจักรวาลมาขอโทษมะปรางเรื่องเมื่อวานนี้ก่อน”

เรื่องฤทธิ์อยากจะถอนหายใจให้ปอดหลุดเมื่อได้ยินเงื่อนไขสุดหิน การจะให้คนที่ถือตนเป็นใหญ่อย่างจักรวาลมากล่าวคำขอโทษต่อเฉอปรางค์นั้น คงต้องรอให้พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตกนั้นแหละ แต่เรื่องฤทธิ์ก็พยายามทำใจดีสู้เสือ ยอมตกปากรับคำทั้งที่ยังมองไม่เห็นทางเป็นไปได้

“ถ้าเธอต้องการอย่างนั้น ฉันก็จะไปพาจักรมาขอโทษเธอเดี๋ยวนี้แหละ” พูดจบ เรื่องฤทธิ์ก็รีบวิ่งออกไปหาจักรวาลซึ่งนอนรออยู่ในรถ

เรื่องฤทธิ์เปิดประตูรถแล้วก้าวเข้าไปนั่งด้วยหัวใจที่เต้นถี่กว่าปกติ ซึ่งขณะนี้ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าเกิดจากการวิ่งมาเมื่อครู่ หรือเกิดจากเรื่องที่กำลังจะพูดกันแน่

“เรียบร้อยแล้วไซ้ใหม่ครับพี่ฤทธิ์” จักรวาลเอ่ยถามขณะปรับเบาะที่เอนนอนให้ตั้งขึ้น จากนั้นก็ทำท่าจะเคลื่อนรถออก แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อได้ยินผู้จัดการส่วนตัวพูดว่า

“ทุกอย่างจะเรียบร้อย ถ้าจักรเข้าไปขอโทษมะปรางเรื่องเมื่อวานนี้ก่อน” เรื่องฤทธิ์ก็ลั่นใจบอก แล้วนั่งรอปฏิกริยาตอบได้จากชายหนุ่มเลือดร้อนข้างกาย

“ไม่มีวัน! ยายนั่นคิดว่าตัวเองเป็นใคร ถึงต้องให้ผมไปขอโทษ” จักรวาลเช่นเดียวกับความหมั่นไส้

“มะปรางก็เป็นคนที่จะพาจักรหลุดออกจากวงจรอุบาทว์ของข่าว

คาวๆ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ยังงี้ละ” เรื่องฤทธิ์ตอบเสียงกระด้างกว่าที่เคย เพราะเห็ดเห็น้อยกับความดีร้ายของซูเปอร์สตาร์หนุ่มเต็มทน

“เราจ้างคนอื่นก็ได้สิ ไม่เห็นจะต้องไปจ้อคนเรื่องมากอย่างยายมะปรางนั่นเลย”

“เรามีเวลาไม่มากแล้วนะจ้กร แล้วอีกอย่างพี่ก็ไม่ไว้ใจใครนอกจากมะปรางคนเดียวเท่านั้น” เรื่องฤทธิ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วพูดต่อว่า “ถ้าภายในวันพรุ่งนี้เราไม่แถลงข่าวเปิดตัวมะปรางในฐานะแฟนตัวจริงของจ้กร ชีวิตในวงการบันเทิงของจ้กรก็คงต้องจบสิ้นเพียงเท่านั้นแหละ จ้กรจะยอมให้ข่าวบ้าบอพวกนี้มาทำลายชีวิตจ้กรง่ายๆ เหรอ อีกอย่าง ไอ้คนที่สร้างข่าวนี้ขึ้นมา มันก็คงจะนั่งหัวเราะเยาะจ้กรสบายใจเฉิบ”

จ้กรवालคล้ายตามสิ่งที่เรื่องฤทธิ์พูดทุกคำ แม้ว่าผู้จัดการส่วนตัวคนนี้จะชอบเจ้าก็เจ้าการกับเขาทุกๆ เรื่อง แต่ก็ต้องยอมรับว่าทุกสิ่งล้วนมาจากความหวังดีและเป็นผลดีต่อเขาทั้งสิ้น และที่สำคัญ เขาก็อยากจะทำตัวคนร้ายที่จ้องทำลายชื่อเสียงเขาให้ได้เช่นกัน

‘อยากให้ผมขอโทษจ้กรนั่นเหรอ คุณยังรู้จักผมน้อยไป มะปราง!’ จ้กรवालคิด แล้วพรวดพราดลงจากรถ เดินตรงดิ่งเข้าไปในร้าน

เรื่องฤทธิ์รีบวิ่งตามจ้กรवालไป พลังกรี๊ดร้องอย่างอึดอัดในใจว่า ‘อ้าย...ฉันอยากจะทำร้ายวันละสิบแปดตลบ ฤทธิ์เยอะเรื่องมากกันจริงจริง พ่อคุณแม่คุณทั้งหลาย’

๕

จักรวาลอย่างสามขุมมาหยุดหน้าเฉอปรางค์ สีหน้าบึ้งตึง แล้วก็ก้มลงมองหญิงสาวหน้าตามอมแมมที่กำลังนั่งเซิดหน้ากอดอกแบบคนที่คิดว่าถือไฟเหนือกว่า แล้วโคลงศีรษะไปมาอย่างรับสภาพไม่ได้

ขณะเดียวกัน เฉอปรางค์ก็ซ้อนสายตาขึ้นมองซูเปอร์สตาร์หนุ่มด้วยแววตาท้าทายเช่นกัน แม้ว่าจักรวาลจะใส่หมวกเก็บอำพรางใบหน้าช่วงบนเอาไว้ ทว่าท่าทีอวดดีของเขาก็ยังเป็นที่จดจำของเฉอปรางค์อย่างไม่มีวันลืม

“ถ้าจะมาขอโทษฉันก็รีบๆ พุด ฉันมีงานต้องทำอีกเยอะ ชักช้า เสียเวลา” เฉอปรางค์เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน

“อยากให้คุณขอโทษอย่างนั้นหรือ” จักรวาลพูดด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน

“ใช่” หญิงสาวตอบสั้นๆ

“ถ้าฉันคุณก็ต้องขอโทษผมก่อน ที่เมื่อวานคุณสบประมาทผม” จักรวาลตั้งเงื่อนไขบ้าง

“ฉันไม่ขอโทษ เพราะสิ่งที่ฉันพูดคือเรื่องจริง” เฉมอปรางค์ยืนกราน ปฏิเสธ

“โอเค ฉันผมก็ไม่ขอโทษคุณเหมือนกัน” จักรวาลไหวไหวอย่างไม่อนาทรร้อนใจ

“ถ้าไม่ขอโทษก็เชิญออกจากบ้านฉันไปได้แล้ว อ้อ ผ่าบอกพี่ริชชีด้วยนะ ว่าให้ไปจ้างคนอื่นมาเป็นแฟนคุณแทนฉันได้เลย เพราะคนอย่างฉันจะไม่มีวันร่วมมือกับเกย์จอมลวงโลกอย่างคุณ เพื่อหลอกลวงประชาชนเด็ดขาด!”

จักรวาลเลือดขึ้นหน้าเมื่อถูกพูดแทงใจดำ จึงผลอยื่นฝ่ามือไปบีบต้นแขนของเฉมอปรางค์ไว้แน่น แล้วรั้งร่างบางให้ลุกขึ้นสบตากับตัวเอง แล้วกัดฟันพูดว่า “ผมไม่ได้เป็นอย่างที่คุณพูด”

“ยอมรับความจริงเถอะว่าคุณเป็นเกย์ คุณชอบผู้ชาย พຽ່ນนี้ก็ถลางข่าวบอกชาวบ้านไปเลยว่าคุณเป็นพวกไม่ป่าเดียวกัน” ยิงมือหนาของจักรวาลบีบต้นแขนของเฉมอปรางค์แรงเท่าใด หญิงสาวก็ยิ่งยั่วให้เขาเจ็บใจมากขึ้นเท่านั้น

“ผมไม่ได้เป็น!” จักรวาลเพิ่มแรงบีบมากขึ้นตามอารมณ์ ที่กำลังพุ่งสูงขึ้นอย่างยากจะจุดให้ลดลงได้ในเวลานี้

“ฉันไม่เห็นว่าการเป็นเกย์มันจะน่าอายตรงไหน”

“ผมก็ไม่ได้รังเกียจคนที่เป็นอย่างนี้ และถ้าผมเป็น ผมก็กล้าพอที่จะยอมรับตัวตนของตัวเอง แต่นั่นมันไม่ใช่ ผมไม่ได้เป็นอย่างที่ใครๆ กำลังพยายามยัดเยียดให้ผมเป็น”

เรื่องฤทธิ์และสัมผัสเป็นที่สังเกตการณ์อยู่ใกล้ๆ เห็นท่าไม่ดี จึงรีบเข้ามาแยกจักรวาลและเฉมอปรางค์ออกจากกัน

“พอได้แล้ว จะกัดกันทำไมยะ แคนี่ยังปวดหัวไม่พอรีง!” เรื่องฤทธิ์เอ็ดตะโรเสียงดังลั่น พलगตั้งตัวชูเปอร์สตาร์หนุ่มให้ถอยห่างจากเฉมอปรางค์

“คนของพีริชซีมาหาเรื่องมะปรางก่อนนะคะ” เฉอปรางค์เถียง

“คุณนั่นแหละที่มาว่าผมก่อน” จักรวาลไม่ยอมลดราวาศอกเช่นเดียวกัน

“อ๊อ! หยุดได้แล้ว ทั้งคู่เลย ฉันบอกให้หยุด!” เรื่องฤทธิ์ดุเสียงดังอีกครั้ง

จักรวาลยอมหยุด หากแต่สายตายังมองสำรวจเฉอปรางค์ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า แล้วพูดกับผู้จัดการส่วนตัวของเขา โดยที่สายตาคมกริบนั้นยังจับจ้องอยู่ที่ร่างบอบบางของหญิงสาวตรงหน้าว่า “ผมรับไม่ได้ ถ้าที่ฤทธิ์จะให้ผู้หญิงหน้าตามอมแมมห้วพู่ยิ่งกว่ารังนกคนนี่มาเป็นแฟนผม เรื่องข่าวบ้าบอพวกนั้นผมจะจัดการของผมเอง ไม่ต้องให้ผู้หญิงคนนี้เข้ามาวุ่นวายในชีวิตผม”

“ว่าใครเป็นผู้หญิงมอมแมมซะ ไอ้จักรยานโบราณ!” เฉอปรางค์ตวาดแว๊ด

“เรียกชื่อผมให้มันถูกลักครั้งได้ไหมมายผู้หญิงมอมแมม” ซุปเปอร์สตาร์หนุ่มต่อว่าด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“อย่ามาเรียกฉันอย่างนี้นะ”

“ที่คุณยังเรียกผมว่าจักรยานโน่นจักรยานนี้ได้เลย แล้วทำไมผมจะเรียกคุณว่าผู้หญิงมอมแมมบ้างไม่ได้”

“ฉันไม่ได้มอมแมม” เฉอปรางค์เถียงหน้าหงิก

“คุณไปส่องกระจกดูเองก็แล้วกัน อย่าให้ผมพูดอะไรมากไปกว่านี้เลย” จักรวาลเดินออกจากร้านทันทีที่พูดจบ

เรื่องฤทธิ์หันรีหันขวาง มองจักรวาลที่เฉอปรางค์ก็อย่างไม่รู้จะไปทางไหนดี ในวินาทีเร่งรีบ เรื่องฤทธิ์ตัดสินใจหยิบนามบัตรของตนยัดใส่มือเฉอปรางค์หนึ่งใบ แล้วบอกว่า “เก็บนามบัตรฉันไว้นะ ถ้าเธอเปลี่ยนใจเมื่อไหร่รีบโทร. หาฉันทันที โอเค”

เฉอปรางค์มองตามร่างต้อยๆของเพื่อนรุ่นพี่ที่รีบวิ่งตามจักรวาล

ออกไปจนลับตา แล้วก็มั่งมองนามบัตรในมือ หญิงสาวขำกระดาษแผ่นเล็กจนขยับ แล้วทำท่าจะปาลงดังขยี้เกิ้ลตัว แต่ก็เปลี่ยนใจ เพราะถึงแม้เธอจะไม่โทร. หาเรื่องฤทธิ์ด้วยเรื่องของจักรวาล แต่เธอก็สามารถเก็บนามบัตรของเรื่องฤทธิ์ไว้ใช้ติดต่อเรื่องอื่นได้ ในเมื่อเธอและเขาต่างก็เป็นเพื่อนกันมาก่อน

เธอปรารงค์ปลีกตัวขึ้นไปจัดการกับตัวเองบนห้องนอนชั้นสอง แต่ก่อนที่จะไปอาบน้ำ หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือถือเครื่องเล็กออกมาจากกระเป๋าเดินทางแล้วกดปุ่มเปิดเครื่อง หลังจากที่ปิดไว้ตั้งแต่ก่อนขึ้นเครื่อง-บินตอนข้ามืดของเมื่อวาน

ทันทีที่ระบบโทรศัพท์เริ่มทำงาน เสียงเตือนข้อความเข้าก็ดังขึ้นอย่างต่อเนื่องยาวนาน เจ้าของเครื่องรอนกระทั่งเสียงสุดท้ายเงียบลง จึงเริ่มอ่านข้อความซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอสีเหลี่ยมเล็กๆ ว่า 'สายที่ไม่ได้รับ ๘๘๗ สาย' เธอปรารงค์เป่าปากอย่างเหนือใจ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าต้องเป็นสายเรียกเข้าจากคนทางบ้านแน่นอน

เมื่อเปิดอ่านรายละเอียดก็เป็นจริงดังคาด เพราะมีสายเรียกเข้าจากยายเสาวรส ป้าวิลาวัลย์ ลุงมานพ ภาคิน และรายสุดท้ายคือ ซานนท์ คนนอกบ้านที่อยากจะเป็นคนในบ้านเสียเต็มประดา เธอปรารงค์ลังเลใจอยู่ครู่หนึ่งว่าจะโทร. กลับไปหาบุคคลเหล่านั้นหรือไม่ แต่สุดท้ายหญิงสาวก็ตัดสินใจโทร. กลับไปหาภาคิน ผู้เป็นที่ชายเพียงคนเดียวเท่านั้น

"มะปรารงค์อยู่ไหน" ภาคินเอ่ยถามอย่างดีใจ ที่น้องสาวติดต่อกลับมา
 "อยู่ในที่ที่ปลอดภัยค่ะ พี่เกลื่อนไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ" เธอปรารงค์ตอบ พร้อมกับพยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลริน เพียงแค่ได้ยินเสียงพี่ชายความคิดถึงบ้านก็พุ่งเข้าไปใส่คนไม่เคยไกลบ้านอย่างรุนแรง

"ที่ปลอดภัยนะมันที่ไหน อยู่ในเชียงใหม่รึเปล่า"

"พี่เกลื่อนไม่ต้องเสียเวลาตามหามะปรารงค์หรอกค่ะ ถึงเวลามะปรารงค์จะกลับบ้านเอง" พูดจบเธอปรารงค์ก็กดตัดสายทันที

“เดี๋ยวก่อนมะปราง อย่าเพิ่งวาง มะปราง มะปราง!” ภาคินตะโกนพยายามรั้งคนที่อยู่ปลายสายเอาไว้แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว และเมื่อโทร. กลับไป อีกฝ่ายก็ไม่ยอมรับสายอีกเลย

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ เฉอปรางค์ก็กลับลงมายัง ชั้นล่างอีกครั้ง แต่ก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อพบว่าสั้มแบ็นกำลังยื่นร้องให้ สะอึกสะอื้น เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัวอยู่ต่อหน้ากลุ่มชายฉกรรจ์ หน้าตาตมึงทึงสี่คน

เฉอปรางค์กวาดตามองสภาพร้านที่เธอเพิ่งทำความสะอาดไปเมื่อ ครู่ ซึ่งขณะนี้เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ เคาน์เตอร์คิดเงินซึ่งปกติจะมี แจกันดอกไม้และของกระจุกกระจิกวางประดับอยู่ บัดนี้ของเหล่านั้นหล่น เกลื่อนเกลียดอยู่บนพื้น อีกทั้งโต๊ะและเก้าอี้สำหรับลูกค้าก็ล้มระเนระนาด หน้าซ้าเก้าอี้บางตัวยังถูกทุบจนขาหัก แม้แต่ผนังกระจกด้านหนึ่งก็ถูกทุบ แตกสะเก็ด เศษกระจกกระจายเกลื่อนทั่วพื้น เฉอปรางค์นึกแปลกใจอยู่ ไม่น้อยว่าสภาพร้านย่อยยับขนาดนี้ เหตุใดตอนที่เธออาบน้ำอยู่ชั้นบนจึง ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

“เกิดอะไรขึ้น แล้วพวกนี้เป็นใคร” เฉอปรางค์รีบวิ่งเข้าไปยืนข้าง สั้มแบ็นแล้วกระซิบถาม

“ฉันไม่รู้ จู่ๆ พวกนี้ก็บุกเข้ามาทำลายข้าวของในร้าน” สั้มแบ็นตอบ ด้วยน้ำเสียงปนสะอื้น

“แกไม่ต้องกลัว เดียวฉันจัดการเอง” เฉอปรางค์ปลอบใจเพื่อน แล้วก้าวไปข้างหน้าสองก้าวจนอยู่ห่างจากกลุ่มนักเลงพวกนั้นเพียงแค่ช่วง แขนเดียว

“พวกแกเป็นใคร เพื่อนฉันไปทำอะไรให้ ถึงได้ทำกันถึงขนาดนี้” หญิงสาวร่างบางกระซิบเสียงถาม ทั้งที่ในใจก็นึกหวั่น แต่เธอต้องซ่อน ความกลัวเอาไว้ให้หมดขีดที่สุด เพราะในวินาทีที่ไม่มีใครคอยช่วยเหลือ เธอ

ต้องปกป้องตัวเองและเพื่อนสาวที่กำลังยื่นร้องให้อยู่ข้างหลังให้ได้

“พวกเรามาทวงหนี้” ชายฉกรรจ์ผู้คาดว่าเป็นหัวหน้ากลุ่มเป็นผู้ตอบคำถาม

“ฉันไม่เคยเป็นหนี้พวกมัน หน้าพวกมันแต่ละคนฉันยังไม่เคยเห็นด้วยซ้ำ” สัมแป้นรีบปฏิเสธ

เฉอปรางค์จึงหันหน้าชายคนที่ตอบคำถามเธอเมื่อครู่ แล้วพูดว่า “พวกแกคงจะมาผิตร้านแล้วละ เชิญออกจากร้านเพื่อนฉันไปได้แล้ว แต่ก่อนจะออกไป ช่วยจ่ายค่าเสียหายให้ด้วย ไม่อย่างนั้นฉันจะแจ้งตำรวจ”

“ก่อนแจ้งตำรวจก็ดูคลิปนี้ก่อนก็แล้วกัน” ผู้ชายคนเดิมล้วงโทรศัพท์มือถือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วกดเปิดคลิปวิดีโอให้เฉอปรางค์และสัมแป้นดู

“เต้!” สัมแป้นตกตะลึง ร้องเรียกชื่อบุคคลที่อยู่ในคลิปเสียงดังลั่น

“แฟนแกนี่” เฉอปรางค์อึ้ง

ในคลิปนั้น เต้ถูกจับมัดมือมัดเท้าติดกับเก้าอี้อยู่ในห้องสี่เหลี่ยมที่ทั้งมืดและคับแคบ ตามร่างกายมีร่องรอยของการถูกซ้อมปรากฏอยู่อย่างชัดเจน โดยเฉพาะใบหน้า มีรอยเขียวช้ำทั้งบริเวณรอบดวงตา โหนกแก้ม และมุมปาก ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังฝืนร้องขอความช่วยเหลือออกมาจนได้ว่า “สัม ช่วยผมด้วย พวกมันจะฆ่าผม คุณต้องช่วยผมนะ ผมยังไม่อยากตาย ช่วยผมด้วย!”

“ไอ้เต้มันให้พวกเรามาทวงเงินที่นี่ มันบอกว่าเจ้าของร้านนี้เป็นแฟนมัน” ชายฉกรรจ์ผู้นั้นกล่าวพร้อมกับกดเปิดคลิป

สัมแป้นละล่ำละลักถามด้วยความเป็นห่วงคนรักว่า “เต้เป็นหนี้พวกแกเท่าไร? เต้จะฉันจะใช้ให้เอง แต่พวกแกต้องปล่อยเขาออกมาก่อนนะ อย่าทำอะไรเขานะ”

“มันเป็นหนี้ในบ่อนสองล้านห้าแล้วคิดจะหนี ต้องเจอแบบนี้แหละ ถึงจะสาสม” หัวหน้ากลุ่มตอบเสียงเหี้ยมแล้วระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น

เหล่าลูกน้องที่ยืนอยู่ข้างหลังก็พร้อมใจกันประสานเสียงหัวเราะให้ยิ่งนำสะพรึงกลัวขึ้นไปอีก

ลัมเป็นหน้าซัดเลือดเมื่อได้ยินว่าคนรักเป็นหนี้พินันจำนวนมาก มีหน้าซ้ำเขายังให้หนักเลงกลุ่มนี้มาทวงหนี้ที่เธออีก

เฉอปรางค์ไม่โจนลัมกลัว ตวาดกลับไปว่า “คนที่เป็นหนี้พวกแกคือนายเต้ พวกแกก็ไปทวงกับมันสิ เรื่องอะไรมาทวงกับเพื่อนฉัน”

“เงินตั้งสองล้านห้า ฉันจะไปหาที่ไหนมาให้” ลัมเป็นพูดพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ถ้าวันนี้เธอไม่มีเงินใช้หนี้ พวกเราก็จะเอาตัวแฟนไ้เต้ไปซัดดอกไว้ก่อน” หัวหน้ากลุ่มคนเดิมพูด พร้อมกับเดินเข้ามากระซอกซอมีมือของลัมเป็นอย่างแรงจนหญิงสาวร่างเล็กปลิวหือไปอย่างง่ายดาย

“ว้าย! ปล่อยฉันนะ มะปราง ช่วยด้วย!” ลัมเป็นร้องขอความช่วยเหลือ พलगใช้มืออีกข้างทุบตีชายร่างใหญ่ที่จับเธอไว้เป็นพัลวัน

“ปล่อยเพื่อนฉันนะ!” เฉอปรางค์ปรีเข้าไปดิ่งตัวลัมเป็นออกมา แต่ก็ถูกชายอีกคนผลักจนลัมลงไปกองกับพื้น แต่เธอก็รีบติดตัวลุกขึ้น คว่าขาเก้าอี้ไม้ที่หักอยู่ติดมือขึ้นมาด้วย หญิงสาวพาดไม้ไปยังชายคนที่ผลักเธอลัมจนสุดแรง แต่อีกฝ่ายก็เบี่ยงตัวหลบได้ทัน และใช้มือซึ่งแข็งแรงกว่าบิดไม้ออกจากมือของเฉอปรางค์ได้อย่างง่ายดาย จากนั้นชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งก็ปราดเข้าไปล็อกตัวเฉอปรางค์ไว้อย่างแน่นหนา

“ปล่อยฉันนะ ไ้บ้! ฉันบอกให้ปล่อยฉัน” หญิงสาวพยายามดิ้นรนจนหลุดออกมาได้

“ถ้าพวกเธอไม่มีเงินจ่าย ฉันก็จะเอาแฟนไ้เต้ไป” หัวหน้ากลุ่มชายฉกรรจ์กล่าวพलगลากตัวลัมเป็นออกจากร้าน

“ปล่อยฉันนะ ปล่อยฉัน!” ลัมเป็นตะโกนสุดเสียง ขณะเดียวกันก็พยายามผีนตัวเองไม่ให้ไหลไปตามแรงจุดของชายฉกรรจ์ผู้นั้น ทว่าหญิงสาวตัวเล็กๆ อย่างเธอก็มีอาจด้านทานพลังกำลังของผู้ชายตัวโตๆ ได้

“ปล่อยเพื่อนฉัน แล้วฉันจะหาเงินมาใช้หนี้ให้” เฉลอปรางค์จำใจต้อง ตะโกนบอกออกไปอย่างไม่มีทางเลือก

ชายร่างบึกบึนที่กำลังลากส้มแป้งออกจากร้านซงักเท้า หันกลับมา มองเฉลอปรางค์ แล้วพูดว่า “เอาเงินมาก่อน ฉันถึงจะปล่อยเพื่อนเธอ”

“ปล่อยเพื่อนฉันก่อน ฉันถึงจะหาเงินมาให้” หญิงสาวสวนกลับ

“ถ้าฉันปล่อยหนี้ไปแล้วเธอสองคนพากันหนี ใครจะรับผิดชอบสิ”

“พวกแกจะกลัวอะไร ในเมื่อพวกแกก็มีไอ้เต้เป็นตัวประกันอยู่แล้ว ทั้งคน” เฉลอปรางค์พยายามหลอกล่อ และดูเหมือนว่าจะได้ผลเสียด้วย

ชายผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มหนึ่งคิดนิดหนึ่ง แล้วตอบตกลง “ก็ได้ แต่เธอ ต้องหาเงินมาใช้หนี้ภายในวันนี้นะ”

“จะบ้าเหรอ เงินตั้งสองล้านห้า ฉันจะไปหามาจากไหนภายในวันเดียว ให้เวลาฉันหน่อยสิ พรุ่งนี้พวกแกค่อยมารับเงินก็แล้วกัน” เฉลอปรางค์พยายามหาทางประวิงเวลา เพราะหากจะให้เธอหาเงินสองล้านห้ามาใช้หนี้ภายในวันนี้ เห็นจะมีอยู่ทางเดียวคือขอความช่วยเหลือจากยาย เสาวรส แต่ในเมื่อเธอตัดสินใจหนีออกมาจากกรงทองของผู้เป็นยายแล้ว เธอก็ต้องยืนให้ได้ด้วยขาของตัวเอง

“ก็ได้ แล้วอย่าคิดตลกตึกละ ไม่งั้นไอ้เต้ตายแน่” นักเลงกลุ่มนั้น ยอมยกขบวนกลับ แต่ก็กล่าวย้ำก่อนจากไปว่าจะกลับมารับเงินในวันรุ่งขึ้น

“ไอ้เต้มีมันชั่วคราวจริงๆ แยกไปคบคนแบบนี้ได้ยังไง” เฉลอปรางค์โกรธจัดจนแทบระงับอารมณ์ไม่อยู่

ส้มแป้งพูดอะไรไม่ออก ได้แต่นั่งก้มหน้าร้องไห้จนตัวโยน ทั้งตกใจที่ร้านถูกทำลายจนเสียหายยับเยิน ทั้งเสียใจที่คนรักของตนทำแบบนี้ได้ ลงคอ

“เงินตั้งสองล้านห้า จะไปหาจากไหนภายในวันเดียว” เฉลอปรางค์พูด พร้อมกับยกมือขึ้นกุมขมับสองข้างอย่างจนปัญญา

“ฉันขอโทษ ที่ทำให้แกต้องเดือดร้อนไปด้วย” ส้มแป้งขอโทษด้วย

น้ำเสียงปนสะอื้น

“ช่างเถอะ แกเป็นคนบอกฉันเองนี่ว่าเพื่อนไม่มีวันทิ้งกัน ฉันจะหาทางช่วยแกเอง”

“ฉันมีเงินเก็บอยู่สองแสน” สัมแป้นบอกเสียงเครียด เพราะจำนวนเงินที่มียังห่างไกลจากยอดหนี้มาก

“ฉันก็มีติดบัญชีอยู่ไม่เท่าไรรึ ถึงยังไงเงินของเราสองคนรวมกันก็ไม่ถึงสองล้านห้าอยู่ดี” เฉอปรางค์เครียดมากขึ้นเมื่อเหลือบตามองไปทางหน้าร้านแล้วเห็นนักเลงสองคนเดินป่วนเปื้อนคุมเชิงอยู่ พวกมันคงคอยเฝ้าไม่ให้เฉอปรางค์และสัมแป้นหลบหนี

“แล้วเราจะทำยังไงกันดี” สัมแป้นเครียดจัด ไม่ได้เป็นห่วงเฉพาะคนรัก แต่ตอนนี้เธอกำลังเป็นห่วงชะตากรรมของตัวเองและเฉอปรางค์ในวันพรุ่งนี้ด้วย

“ถ้านักเลงพวกนั้นมันไม่ขู่ว่าจะเอาตัวแกไป ฉันจะไม่ยุ่งกับเรื่องนี้เลย ถ้าพวกมันอยากฆ่าไอ้แตกี้ให้ทำไปเลย คนพรรคนี้มันอยู่ไปก็รกโลก” เฉอปรางค์กัดฟันพูดด้วยความแค้นใจ

เฉอปรางค์และสัมแป้นช่วยกันทำความสะอาดร้านตั้งแต่ช่วงสายจนกระทั่งบ่ายแก่ๆ จากนั้นจึงเรียกช่างมาเปลี่ยนกระจกผนังร้าน ระหว่างที่ช่างซึ่งเป็นชายวัยกลางคนกับลูกมือเด็กหนุ่มวัยรุ่นอีกหนึ่งคนอยู่ที่ร้าน เฉอปรางค์ก็ขอตัวออกไปทำธุระข้างนอก ก่อนไป หญิงสาวได้ขอให้ช่างกระจกทั้งสองคนอยู่เป็นเพื่อนสัมแป้นจนกว่าเธอจะกลับมา เพราะไม่ไว้ใจนักเลงสองคนที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าร้าน

เฉอปรางค์ก้าวพ้นรั้วไม้ระแนงสีขาวออกไปได้เพียงก้าวเดียว นักเลงที่เฝ้าอยู่หน้าร้านก็รีบเข้ามาดักหน้าหญิงสาวเอาไว้

“บอกแล้วไงว่าอย่าคิดหนี”

“ถ้าอยากได้เงินก็ถอยไป” เฉอปรางค์โบกมือไล่อย่างรำคาญใจ

แล้วพูดต่อว่า “ถ้ากลัวฉันหนี พวกแกคนใดคนหนึ่งจะตามไปก็ได้นะ หรือจะไปทั้งสองคนฉันก็ไม่ว่า แต่ห้ามเข้าใกล้ฉันเกินสามเมตร” หญิงสาวต้องการดิ่งนั่งเลงทั้งสองให้อยู่ห่างจากสัมผัสกันให้มากที่สุด หรืออย่างน้อยก็ให้เหลือไว้เพียงคนเดียว เพราะหากมันคิดจะทำมิติมีร้ายเพื่อนของเธอ ข้างกระจะสองคนนั้นคงจะพอรับมือไหว

เธอปรางค์ไปถอนเงินที่ธนาคาร โดยมีนักเลงตามไปห่างๆ หนึ่งคน ส่วนอีกคนยืนเฝ้าสัมผัสเบ้นอยู่หน้าร้านกาแฟ เมื่อเข้าไปติดต่อเจ้าหน้าที่ธนาคาร หญิงสาวก็ต้องแข็ง เมื่อเจ้าหน้าที่แจ้งว่าเงินจำนวนแปดแสนกว่าบาท ในบัญชีของเธอถูกอายัดไว้ เธอปรางค์มั่นใจว่าต้องเป็นฝีมือของยาย เสาวรสนั่นอน

‘ถึงมะปรางจะไม่มีเงินของคุณยาย มะปรางก็ต้องยืนให้ได้ด้วยขาของตัวเอง’ หญิงสาวนึกในใจ แล้วเดินหน้ามอยออกจากธนาคาร แต่ก่อนที่ร่างบอบบางจะพ้นประตูธนาคารออกไป สายตาของเธอก็เหลือบไปเห็น โปสเตอร์ของจักรวาล แปะอยู่ที่บอร์ดประชาสัมพันธ์ ฉบับปล้นคำพูดของ เรื่องฤทธิ์ที่เคยพูดกับเธอก็ตั้งขึ้นมาในโสตประสาท

‘ฉันมีงานจะให้เธอทำ งานง่ายๆ รายได้ดี สนใจไหม’

‘ฉันจะจ้างให้เธอเป็นแฟนจักร’

‘ถ้าฉันให้คำตอบแทนเธอเป็นตัวเลขเจ็ดหลักล่ะ เป็นเจ็ดหลักตอนปลายด้วยนะ สนใจไหม’

เธอปรางค์เขม่นมองซูเปอร์สตาร์หนุ่มในภาพซึ่งอยู่ในอิริยาบถสบายๆ ดวงตาสีเข้มที่ส่องประกายวาววับของชายหนุ่ม ซึ่งดูราวกับว่ากำลังจ้องมาที่เธอ และริมฝีปากได้รูปสีชมพูระเรื่ออย่างคนสุขภาพดีที่คลี้ออกเป็นรอยยิ้มสดใสนั้น ทำให้เธอปรางค์ไม่แปลกใจเลยว่า ทำไมเขาจึงเป็นขวัญใจสาวๆ ทั่วบ้านทั่วเมือง

“ไม่มีวันที่ฉันจะขอความช่วยเหลือจากดาราชี้เก็กอย่างคุณ!” หญิงสาวบอกกับคนในโปสเตอร์ แล้วเดินคอตกออกจากธนาคาร

ดีก็มากแล้ว แต่เฉอปรางค์ก็ยังไม่สามารถข่มตาหลับได้ เธอยังคงยืนครุ่นคิดอยู่ริมหน้าต่างเรื่องที่จะหาเงินมาใช้หนี้ และเมื่อเหลือบลงไปมองข้างล่าง ก็เห็นเงาตะคุ่มของนักเลงสองคนที่ยังคงเดินวนเวียนไปมาอยู่หน้าร้านตลอดเวลา ขณะที่สัมพันธ์กันอันลึกลับตาโผลงอยู่บนเตียงกลางห้องเช่นเดียวกัน

“เราจะทำยังไงกันดีละมะปราง ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินใช้หนี้ พวกมันต้องฆ่าเต้แน่ๆ” สัมแป้นถามเสียงเครียด

“แกห่วงตัวเองก่อนดีกว่า ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินให้พวกมัน แกต้องโดนจับไปเป็นตัวขุดดอกแน่” เฉอปรางค์เว้นช่วง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วบอกว่า “ฉันจะไปแจ้งตำรวจ”

“ไม่ได้นะ ถ้าเราแจ้งตำรวจ พวกมันจะฆ่าเต้” สัมแป้นตืดตัวลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว แล้วส่งสายตาขอร้องไปหาเพื่อน

“มันเลวถึงขนาดคิดขายแกให้นักเลงพวกนั้น แกยังจะหวังมันอยู่อีกหรือ” เฉอปรางค์ทุบกำปั้นกับขอบหน้าต่างด้วยความขจัดใจ ที่เพื่อนรักยังหลงผู้ชายเลวๆ อย่างไม่ลืมหูลืมตา

หญิงสาวมองฝ่าความมืดมิดยามราตรีไปยังดวงจันทร์เต็มดวงซึ่งลอยเด่นอยู่บนผืนฟ้าเมืองบน แล้วรำพันอยู่ในใจว่า ‘จันทร์เจ้าขา มะปรางจะแก้ปัญหานี้ยังไงดีคะ’